VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2014. gada 11. jūlijā *

Valsts atbalsts — Sabiedriskā apraide — Atbalsts, ko Spānija plāno īstenot attiecībā uz RTVE — Grozījumi finansējuma shēmā — Reklāmas ieņēmumu aizstāšana ar jauniem nodokļiem televīzijas raidorganizācijām un telekomunikāciju operatoriem — Lēmums, ar kuru atbalsts atzīts par saderīgu ar iekšējo tirgu — Nodokļu pasākums, kas veido atbalsta finansējuma veidu — Nepieciešamās saiknes starp nodokļa mērķi un atbalstu esamība — Nodokļa ieņēmumu tieša ietekme uz atbalsta apmēru — Samērīgums

Lieta T-533/10

DTS Distribuidora de Televisión Digital, SA, Treskantosa [*Tres Cantos*] (Spānija), ko pārstāv *H. Brokelmann* un *M. Ganino*, advokāti,

prasītāja,

ko atbalsta

Telefónica de España, SA, Madride (Spānija),

Telefónica Móviles España, SA, Madride,

ko pārstāv *F. González Díaz* un *F. Salerno*, advokāti,

personas, kas iestājušās lietā,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *G. Valero Jordana* un *C. Urraca Caviedes*, pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

Spānijas Karaliste, ko sākotnēji pārstāvēja *J. Rodríguez Cárcamo* un *M. Muñoz Pérez*, vēlāk – *M. Muñoz Pérez*, vēlāk – *S. Centeno Huerta* un *N. Díaz Abad*, vēlāk – *N. Díaz Abad* un visbeidzot – *M. Sampol Pucurull*, *Abogados del Estado*,

un

* Tiesvedības valoda – spāņu.

Corporación de Radio y Televisión Española, SA **(*RTVE*)**, Madride, ko pārstāv *A. Martínez Sánchez* un *J. Rodríguez Ordóñez*, advokāti,

personas, kas iestājušās lietā,

par prasību atcelt Komisijas 2010. gada 20. jūlija Lēmumu 2011/1/ES par valsts atbalsta shēmu C 38/09 (ex NN 58/09), ko Spānija plāno īstenot attiecībā uz *Corporación de Radio y Televisión Española* (*RTVE*) (OV 2011, L 1, 9. lpp.).

VISPĀRĒJĀ TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs O. Cūcs [*O. Czúcz*] (referents), tiesneši I. Labucka un D. Gracijs [*D. Gratsias*],

sekretāre T. Vailere [*T. Weiler*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2013. gada 15. oktobra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Prasītāja, *DTS Distribuidora de Televisión Digital, SA*, ar šo prasību lūdz atcelt Komisijas 2010. gada 20. jūlija Lēmumu 2011/1/ES par valsts atbalsta shēmu C 38/09 (ex NN 58/09), ko Spānija plāno īstenot attiecībā uz *Corporación de Radio y Televisión Española* (*RTVE*) (OV 2011, L 1, 9. lpp.; turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums"). Komisija šajā lēmumā ir konstatējusi, ka *Corporación de Radio y Televisión Española, SA* (*RTVE*) finansējuma shēma, ko Spānijas Karaliste grozījusi ar *Ley 8/2009, de 28 de agosto, de financiación de la Corporación de Radio y Televisión Española* (2009. gada 28. augusta Likums Nr. 8/2009 par *RTVE* finansējumu, 2009. gada 31. augusta *BOE* Nr. 210, 74003. lpp.; turpmāk tekstā – "Likums Nr. 8/2009"), ar ko groza *Ley 17/2006, de 5 de junio, de la radio y la televisión de titularidad estatal* (2006. gada 5. jūnija Likums Nr. 17/2006 par valstij piederošām radio un televīzijas raidorganizācijām, 2006. gada 6. jūnija *BOE* Nr. 134, 21270. lpp.; turpmāk tekstā – "Likums Nr. 17/2006"), ir saderīga ar iekšējo tirgu saskaņā ar LESD 106. panta 2. punktu.

Tiesvedības priekšvēsture un apstrīdētais lēmums

2 Prasītāja ir sabiedrība, kas specializējusies digitālās satelīttelevīzijas (*Digital* +) maksas platformas pārvaldīšanā un izmantošanā Spānijas tirgū, kā arī tematisko kanālu ieviešanā.

3 *RTVE* ir Spānijas sabiedriskā raidorganizācija un televīzijas apraides organizācija, kurai ar Likumu Nr. 17/2006 ir uzticēts sabiedrisko pakalpojumu uzdevums šajās jomās.

4 Likumā Nr. 17/2006 bija paredzēta jaukta *RTVE* finansējuma shēma. Saskaņā ar šo likumu, pirmkārt, *RTVE* rīcībā bija ieņēmumi no tās komercdarbības, tostarp no reklāmas laika pārdošanas. Otrkārt, tā saņēma kompensāciju no Spānijas valsts par sabiedriskā pakalpojuma uzdevuma izpildi. Eiropas Kopienu Komisija apstiprināja šo finansējuma shēmu (turpmāk tekstā – "pastāvošā *RTVE* finansējuma shēma") ar tās 2005. gada 20. aprīļa Lēmumu C(2005) 1163, galīgā redakcija, par valsts atbalstu *RTVE* (E 8/05) (kopsavilkums - OV 2006, C 239, 17. lpp.) un 2007. gada 7. marta Lēmumu C(2007) 641, galīgā redakcija, par *RTVE* izmaksu samazināšanas pasākumu finansēšanu (NN 8/07) (kopsavilkums - OV 2007, C 109, 2. lpp.).

5 2009. gada 22. jūnijā Komisija saņēma sūdzību par likumprojektu, uz kura pamata ir pieņemts Likums Nr. 8/2009. Komisija 2009. gada 5. augustā lūdza Spānijas Karalisti sniegt tai informāciju par šo likumprojektu.

6 Ar Likumu Nr. 8/2009, kas stājās spēkā 2009. gada 1. septembrī, tika grozīta pastāvošā *RTVE* finansējuma shēma.

7 Pirmkārt, Likumā Nr. 8/2009 bija paredzēts, ka no 2009. gada beigām reklāma, telepārdošanas pakalpojumi, sponsorēšana un piekļuves skatījumi vairs neveidos *RTVE* ieņēmumu avotus. Vienīgie komercieņēmumi, kas saglabājās *RTVE* rīcībā pēc šī datuma, bija komercieņēmumi no pakalpojumu sniegšanas trešajām personām un savas produkcijas pārdošanas (Likuma Nr. 8/2009 2. panta 1. punkta e) apakšpunkts). Šie ieņēmumi samazinājās gandrīz līdz EUR 25 miljonu apmēram (apstrīdētā lēmuma 9. apsvērums).

8 Turpinot, lai kompensētu citu komercieņēmumu zudumu, Likuma Nr. 8/2009 2. panta 1. punkta b)–d) apakšpunktā un 4.–6. pantā tika ieviesti vai grozīti šādi trīs nodokļu pasākumi:

— jauns nodoklis 3 % apmērā no Spānijā reģistrētu brīvi uztveramu televīzijas raidorganizāciju ieņēmumiem un 1,5 % apmērā no Spānijā reģistrētu maksas televīzijas raidorganizāciju ieņēmumiem; šie maksājumi *RTVE* budžetā nedrīkst pārsniegt 15 % (brīvi uztveramajai televīzijas apraidei) un 20 % (maksas televīzijas apraidei) no kopējā gada atbalsta *RTVE*, un visi papildu ieņēmumi no nodokļiem, kas pārsniedz šos procentuālos daudzumus, tiks novirzīti uz Spānijas vispārējo valsts budžetu (Likuma Nr. 8/2009 2. panta 1. punkta d) apakšpunkts un 6. pants);

— jauns nodoklis 0,9 % apmērā no Spānijā reģistrētu telekomunikāciju pakalpojumu operatoru, kuri ir iekļauti Spānijas Telekomunikāciju regulatora reģistrā un darbojas visā valstī vai vairāk nekā vienā autonomajā kopienā un sniedz audiovizuālos pakalpojumus vai citus pakalpojumus, kas ietver reklāmu, bruto darbības ieņēmumiem (izņemot ieņēmumus, kas gūti vairumtirdzniecības atsauces tirgū) saistībā ar jebkuriem no šādiem pakalpojumiem: fiksētās telefonijas pakalpojumi, mobilās telefonijas pakalpojumi un interneta piekļuves nodrošināšana; šie maksājumi nedrīkst pārsniegt 25 % no kopējā gada atbalsta *RTVE*, un visi papildu ieņēmumi no nodokļiem, kas pārsniedz šo procentuālo daudzumu, tiks novirzīti uz Spānijas vispārējo valsts budžetu (Likuma Nr. 8/2009 2. panta 1. punkta c) apakšpunkts un 5. pants);

— 80 % – ne vairāk kā EUR 330 miljoni – no jau esošā nodokļa, ko piemēro par radiofrekvenču spektra izmantošanu; atlikusī daļa tiks novirzīta uz Spānijas vispārējo valsts budžetu un šis procentuālais daudzums var tikt grozīts atbilstīgi tiesību aktiem par Spānijas vispārējo valsts budžetu (Likuma Nr. 8/2009 2. panta 1. punkta b) apakšpunkts un 4. pants).

9 Turklāt tika saglabāta Likumā Nr. 17/2006 paredzētā kompensācija par sabiedriskā pakalpojuma pienākumu izpildi (Likuma Nr. 8/2009 2. panta 1. punkta a) apakšpunkts). Tādējādi, tā kā iepriekš minētie finansējuma avoti (un daži citi mazāk nozīmīgi Likuma Nr. 8/2009 2. panta 1. punkta f)–i) apakšpunktā paredzētie finansējuma avoti) nebija pietiekami, lai segtu visas *RTVE* izmaksas saistībā ar sabiedriskā pakalpojuma pienākumu izpildi, Spānijas valstij saskaņā ar Likuma Nr. 8/2009 2. panta 2. punktu un Likuma Nr. 17/2006 33. pantu bija jākompensē šī starpība. Līdz ar to jauktā *RTVE* finansējuma shēma tika pārveidota par gandrīz vienīgi valsts finansētu shēmu (turpmāk tekstā – "gandrīz vienīgi valsts finansēta shēma").

10 Visbeidzot, Likuma Nr. 8/2009 3. panta 2. punktā bija paredzēta *RTVE* ieņēmumu robeža. Divu gadu – 2010. un 2011. gada – laikā visi minētie ieņēmumi nevarēja pārsniegt EUR 1200 miljonus gadā, kas atbilda arī tās izdevumu robežai katrā finanšu gadā. Trim gadiem – no 2012. līdz 2014. gadam – tika noteikts maksimālais šī apjoma palielinājums 1 % apmērā, savukārt turpmākajiem gadiem palielinājums tika noteikts, pamatojoties uz gada patēriņa cenu indeksu.

11 Ar Likumu Nr. 8/2009 tika grozīta arī *RTVE* uzticētās sabiedriskās apraides uzdevuma definīcija. Tostarp šajā likumā *RTVE* tika noteikti papildu pienākumi attiecībā uz bērnu programmām. Tāpat tajā tika paredzēti sporta pasākumu apraides tiesību iegūšanas ierobežojumi, kā arī ierobežojumi lielu starptautisko filmu producentu sabiedrību producēto filmu pārraidīšanai lielākā noslogojuma laikā.

12 2009. gada 2. decembrī Komisija paziņoja Spānijas Karalistei savu lēmumu uzsākt LESD 108. pantā paredzēto procedūru attiecībā uz grozījumiem *RTVE* finansējuma shēmā (turpmāk tekstā – "lēmums par oficiālās izmeklēšanas procedūras sākšanu") (kopsavilkums – OV 2010, C 8, 31. lpp.). Komisija aicināja ieinteresētās personas iesniegt savus apsvērumus par attiecīgo pasākumu.

13 2010. gada 18. martā Komisija uzsāka LESD 258. pantā paredzēto valsts pienākumu neizpildes procedūru, uzskatot, ka elektronisko komunikāciju nodoklis ir pretrunā Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvas 2002/20/EK par elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu atļaušanu (atļauju izsniegšanas direktīva) (OV L 108, 21. lpp.) 12. pantam. Komisija argumentētajā atzinumā 2010. gada 30. septembrī lūdza Spānijas Karalistei atcelt šo nodokli tā nesaderīguma ar minēto direktīvu dēļ.

14 2010. gada 20. jūlijā Komisija pieņēma apstrīdēto lēmumu, kurā tā atzina, ka Likumā Nr. 8/2009 paredzētie grozījumi *RTVE* finansējuma shēmā ir saderīgi ar iekšējo tirgu LESD 106. panta 2. punkta izpratnē. Tā galvenokārt balstījās uz konstatējumu, ka trīs ar Likumu Nr. 8/2009 ieviestie vai grozītie nodokļu pasākumi neveido šajā likumā paredzēto jauno atbalsta elementu neatņemamu daļu un ka eventuālais šo nodokļu pasākumu nesaderīgums ar atļauju izsniegšanas direktīvu tātad neietekmē atbalsta saderīguma ar iekšējo tirgu pārbaudi. Turklāt tā uzskatīja, ka grozītā *RTVE* finansējuma shēma ir atbilstoša LESD 106. panta 2. punktam tādēļ, ka tā ir samērīga.

Tiesvedība Vispārējā tiesā

15 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2010. gada 24. novembrī, prasītāja cēla šo prasību.

16 Ar diviem atsevišķiem dokumentiem, kas tajā pašā dienā iesniegti Vispārējās tiesas kancelejā, prasītāja lūdza, pirmkārt, apturēt apstrīdētā lēmuma piemērošanu saskaņā ar LESD 278. pantu un, otrkārt, piemērot paātrināto procesu, pamatojoties uz Vispārējās tiesas Reglamenta 76.a pantu.

17 Ar Vispārējās tiesas 2011. gada 18. janvāra lēmumu tika noraidīts pieteikums par paātrināto procesu.

18 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2011. gada 15. februārī, Spānijas Karaliste lūdza atļauju iestāties šajā tiesvedībā Komisijas prasījumu atbalstam.

19 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2011. gada 16. februārī, *RTVE* lūdza iestāties šajā tiesvedībā Komisijas prasījumu atbalstam.

20 Ar 2011. gada 21. un 23. marta rīkojumiem attiecīgi Spānijas Karalistei un *RTVE* tika atļauts iestāties lietā Komisijas prasījumu atbalstam.

21 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2011. gada 22. martā, *Telefónica de España, SA* un *Telefónica Móviles España, SA* lūdza iestāties šajā tiesvedībā prasītājas prasījumu atbalstam.

22 Ar 2011. gada 28. jūnija rīkojumu *Telefónica de España, SA* un *Telefónica Móviles España, SA* tika atļauts iestāties lietā prasītājas prasījumu atbalstam.

23 Ar Vispārējās tiesas priekšsēdētāja 2011. gada 9. aprīļa rīkojumu tika noraidīts pieteikums par pagaidu noregulējumu un atlikta lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšana.

24 Pēc tiesneša referenta ziņojuma Vispārējā tiesa (trešā palāta) nolēma sākt mutvārdu procesu. Vispārējā tiesa 2013. gada 15. oktobra tiesas sēdē uzklausīja lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumus un to atbildes uz tās uzdotajiem jautājumiem.

25 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdēto lēmumu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus šajā tiesvedībā;

— piespriest *RTVE* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus;

— piespriest Spānijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

26 *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España* prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— apmierināt prasītājas prasījumus un līdz ar to atcelt apstrīdēto lēmumu;

— katrā ziņā piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

27 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atzīt prasību par daļēji nepieņemamu;

— katrā ziņā noraidīt prasību kā nepamatotu;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus;

— piespriest *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

28 Spānijas Karalistes un *RTVE* prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atzīt prasību par daļēji nepieņemamu;

— katrā ziņā noraidīt prasību;

— katrā ziņā piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

29 Prasība ir balstīta uz trim pamatiem, kas ir, pirmkārt, kļūda saistībā ar atbalsta jēdzienu, otrkārt, LESD 106. panta 2. punkta pārkāpums un, treškārt, LESD 49. un 63. panta pārkāpums.

1. *Par prasības pieņemamību*

30 Spānijas Karaliste apgalvo, ka prasība ir nepieņemama, jo prasītājai nav tiesību celt prasību. Tās prasība attiecoties uz apstrīdētā lēmuma pamatotību. Tātad apstrīdētajam lēmumam ir jābūt individuāli skārušam prasītāju. Tomēr Likums Nr. 8/2009 neesot būtiski skāris tās stāvokli tirgū.

31 Turklāt Komisija, ko atbalsta Spānijas Karaliste un *RTVE*, apgalvo, ka prasība ir daļēji nepieņemama. Prasītājai esot interese celt prasību par tiesību akta atcelšanu vienīgi attiecībā uz tādiem apstrīdētā lēmuma elementiem, kuri esot saistīti ar tās veicamajiem maksājumiem, proti, maksājumiem, kurus tai

esot jāveic kā maksas satelīttelevīzijas raidorganizācijai. Savukārt tai neesot intereses lūgt apstrīdētā lēmuma atcelšanu daļā, kurā uz to attiecoties vai nu maksājumi, kurus tai esot jāveic jebkurā gadījumā neatkarīgi no līdzekļu mērķa, vai nu maksājumi, kurus tai neesot jāveic. Katrs no attiecīgi Likuma Nr. 8/2009 4.–6. pantā paredzētajiem maksājumiem esot nošķirams no citiem maksājumiem. Tādēļ kāda no tiem atcelšanai neesot ietekmes uz pārējiem maksājumiem.

32 Prasītāja apstrīd šos argumentus.

33 Šajā ziņā pietiek atgādināt, ka Savienības tiesa ir tiesīga izvērtēt, ņemot vērā katras lietas apstākļus, vai pareizas tiesvedības intereses attaisno prasības noraidīšanu pēc būtības, iepriekš nelemjot par tās pieņemamību (Tiesas 2002. gada 26. februāra spriedums lietā C-23/00 P Padome/*Boehringer*, I-1873. lpp., 51. un 52. punkts).

34 Šīs lietas apstākļos Vispārējā tiesa uzskata, ka procesuālās ekonomijas apsvērumu dēļ vispirms ir jāizvērtē prasītājas prasība par tiesību akta atcelšanu, iepriekš nelemjot par prasības pieņemamību, jo tā katrā ziņā un turpmāk izklāstīto iemeslu dēļ nav pamatota.

2. *Par lietas būtību*

35 Vispirms ir jāizvērtē pirmais pamats, proti, kļūda saistībā ar atbalsta jēdzienu, pēc tam trešais pamats saistībā ar LESD 49. un 64. panta pārkāpumu un, visbeidzot, otrais pamats saistībā ar LESD 106. panta 2. punkta pārkāpumu.

Par pirmo prasības pamatu – atbalsta jēdziena LESD 107. panta izpratnē pārkāpumu saistībā ar trīs ar Likumu Nr. 8/2009 ieviesto vai grozīto nodokļu pasākumu nošķiramību

36 Pirmais prasības pamats ir saistīts ar apstrīdētā lēmuma 61.–66. apsvērumā, kuros Komisija ir konstatējusi, ka trīs ar Likumu Nr. 8/2009 ieviestie vai grozītie nodokļu pasākumi nav ar šo likumu izveidotā atbalsta neatņemama daļa, ietvertajiem motīviem.

37 Komisija 61. apsvērumā ir uzsvērusi, ka saskaņā ar Likumu Nr. 8/2009 pāreja no jauktās *RTVE* finansējuma shēmas uz gandrīz vienīgi valsts finansētu shēmu ir saistīta ar trīs nodokļu pasākumu ieviešanu vai grozīšanu ar mērķi iegūt vajadzīgos ieņēmumus. 62. apsvērumā tā atgādināja, ka gadījumā, kad nodoklis veido neatņemamu atbalsta daļu, tai ir jāņem vērā atbalsta finansējuma veids un tā var atzīt atbalsta shēmu par saderīgu ar iekšējo tirgu vienīgi tad, ja atbalsta shēma ir atbilstoša Savienības tiesībām. 63. apsvērumā tā ir norādījusi, ka, lai nodokli uzskatītu par tādu, kas veido neatņemamu atbalsta pasākuma daļu, tam ir jābūt cieši saistītam ar attiecīgo atbalstu, proti, ieņēmumiem no nodokļa ir noteikti jātiek piešķirtiem atbalsta finansējumam un tiem ir tieši jāietekmē atbalsta apmērs.

38 Apstrīdētā lēmuma 64. apsvērumā Komisija ir uzskatījusi, ka *RTVE* paredzētā atbalsta apmērs ir noteikts tikai attiecībā uz *RTVE* finansējuma vajadzībām un aprēķinātajām neto izmaksām sabiedriskā apraides pakalpojuma sniegšanai. *RTVE* saņemtais finansējums – faktiski un saskaņā ar likumu – esot neatkarīgs no nodokļu ieņēmumiem, jo šāds finansējums būšot atkarīgs tikai no sabiedriskā pakalpojuma uzdevuma neto izmaksām. Plānotais vispārējais finansējums *RTVE* sabiedriskā pakalpojuma uzdevumam neesot atkarīgs no konkrēto nodokļu ieņēmumu summas, bet jebkurā gadījumā tiekot nodrošināts no Spānijas valsts vispārējā budžeta. Šajā ziņā Komisija ir konstatējusi, pirmkārt, ka ieņēmumi no nodokļiem, ko piešķir *RTVE* finansējumam, nevar pārsniegt sabiedriskā pakalpojuma uzdevuma neto izmaksas, jo jebkāds izmaksu pārsniegums ir jāatmaksā valsts vispārējā budžetā. Otrkārt, tā ir secinājusi, ka, ja sabiedriskā pakalpojuma uzdevuma neto izmaksas pārsniedz attiecīgos nodokļu ieņēmumus, starpību sedz maksājumi no šī valsts vispārējā budžeta. Lielāki vai mazāki ienākumi no šiem nodokļiem neradīšot izmaiņas attiecībā uz plānotajām summām. Ja

ieņēmumi no jaunajiem nodokļu avotiem būs nepietiekami, lai segtu finansējuma deficītu, kas radies reklāmu pārtraukšanas dēļ, trūkstošie līdzekļi tikšot piešķirti no valsts vispārējā budžeta saskaņā ar Likuma Nr. 17/2006 33. pantu.

39 Turklāt apstrīdētā lēmuma 65. apsvērumā Komisija ir uzskatījusi, ka šo secinājumu neietekmē fakts, ka saikne starp nodokļiem un to ieviešanas mērķi ir minēta Likuma Nr. 8/2009 pamatojumā un pašā likumā. Minētā likuma tekstā neesot definēta saiknes starp nodokļiem un atbalstu funkcija.

40 Visbeidzot, apstrīdētā lēmuma 66. apsvērumā Komisija ir secinājusi, ka trīs ar Likumu Nr. 8/2009 ieviestie vai grozītie nodokļu pasākumi nav atbalsta neatņemama daļa un tādēļ to neatbilstība atļauju izsniegšanas direktīvai neietekmējot tās lēmumu par atbalsta pasākuma saderīgumu ar iekšējo tirgu.

41 Prasītāja, kā arī *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España* uzskata, ka šis Komisijas secinājums ir kļūdains. Trīs ar Likumu Nr. 8/2009 ieviestie vai grozītie nodokļu pasākumi un tostarp minētā likuma 6. pantā paredzētais pasākums esot ar šo likumu izveidotā atbalsta elementu neatņemama daļa. Tādēļ Komisijai apstrīdētajā lēmumā esot bijis jāizvērtē trīs jauno nodokļu pasākumu saderīgums ar Savienības tiesībām.

42 Šis pamats iedalās trīs daļās. Pirmkārt, prasītāja, kā arī *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España* apgalvo, ka Komisija nav pietiekami ņēmusi vērā saikni starp trim ar Likumu Nr. 8/2009 ieviestajiem vai grozītajiem nodokļu pasākumiem un ar šo likumu izveidotā atbalsta elementiem. Otrkārt, prasītāja apgalvo, ka izskatāmajā lietā atbalsta elementu un nodokļu pasākumu nenošķiramais raksturs izriet arī no fakta, ka *RTVE* konkurences priekšrocības salīdzinājumā ar konkurējošajiem uzņēmumiem, kuriem jāmaksā nodoklis, palielinās atkarībā no iekasētajām summām. Treškārt, prasītāja apgalvo, ka apstrīdētā lēmuma pamatojums ir pretrunīgs.

Par [pirmā prasības pamata] pirmo daļu – pietiekamu saiknes starp trim nodokļu pasākumiem un atbalsta elementiem neņemšanu vērā

43 Prasītāja apgalvo, ka Komisijai, pamatojoties uz nosacījumiem, kurus tā bija izmantojusi apstrīdētajā lēmumā, proti, to, ka ieņēmumiem no nodokļiem noteikti ir jātiek piešķirtiem *RTVE* finansējumam un tiem ir jāietekmē atbalsta apmērs, esot bijis jākonstatē, ka Likuma Nr. 8/2009 6. pantā paredzētais nodokļu pasākums veido neatņemamu *RTVE* paredzētā atbalsta daļu. Attiecībā uz šo nodokli esot īstenojušies iepriekš minētie nosacījumi. Vispirms, no minētā likuma 6. panta 8. punkta izrietot, ka nodoklis noteikti ir jāpiešķir *RTVE* finansējumam. Pietiekot ar to, ka daļa no nodokļa veido neatņemamu atbalsta daļu. Turpinot, pretēji tam, ko apgalvo Komisija, ieņēmumi no šī likuma 6. pantā paredzētā nodokļa tieši ietekmējot atbalsta apmēru. Pirmkārt, ieņēmumi no šī nodokļa vienmēr pilnībā tiekot piešķirti *RTVE* finansējumam. Otrkārt, no attiecīgā likuma pamatojuma izrietot, ka, ja pieaug raidorganizāciju ieņēmumi, pieaug arī iekasētās [nodokļa] summas. Tādēļ, ka *RTVE* esot uzņēmumu, kuriem jāmaksā nodoklis, konkurente, jo augstāks esot nodoklis, jo lielāks esot *RTVE* ekonomiskais labums tās konkurentu nodokļu maksājumu dēļ. Treškārt, Komisija savā praksē esot paudusi viedokli par labu nodokļu un atbalsta pasākuma nenošķiršanai.

44 *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España* apgalvo, ka Komisija ir izmantojusi kļūdainus kritērijus, lai vērtētu atbalsta pasākuma un tā finansējuma nošķiramību. Tās uzskata, ka, lai finansējuma veids veidotu neatņemamu atbalsta daļu, ir pietiekami, ka atbalsta finansējumam domātais nodokļu atskaitījums tiek piešķirts atbalsta saņēmējam. Pretēji tam, ko apgalvo Komisija, neesot nepieciešams, lai nodokļu pasākumam būtu tieša ietekme uz atbalsta pasākumu. Tā esot tikai viena norāde citu vidū. *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España* uzskata, ka ne tikai prasītājas argumenti atklāj, ka nodokļu atskaitījums ir piešķirts [atbalsta] saņēmējam, bet atbalsta un nodokļu savstarpējo saistību apstiprina arī citi elementi. Šajā kontekstā tās norāda, ka *RTVE* sūdzas, ka privātuzņēmēju neveikti maksājumi vai kļūdains to maksājumu aprēķins tai rada problēmas attiecībā ar valsts kasi un ka Spānijas valsts nav gatava kompensēt šo deficītu ar tās vispārējā budžeta

līdzekļiem. Turklāt *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España* sprież, ka Komisijai, kas pati esot uzskatījusi, ka telekomunikāciju operatoriem ar Likumu Nr. 8/2009 uzliktais nodoklis ir pretējs Savienības tiesībām, esot bijis jāpierāda, ka Spānijas valsts ir apņēmusies finansēt visu *RTVE* budžetu gadījumā, ja nodoklis būtu prettiesisks. Tomēr no šī likuma izrietot, ka privātuzņēmējiem ir jāuzņemas ekonomiskais slogs. Tādēļ nodokļu atskaitījuma atcelšanas izraisītās sekas būtu īpaša atbalsta finansējuma avota zudums, kas pierādot saikni starp atbalstu un nodokli.

45 Komisija, kuru atbalsta Spānijas valdība un *RTVE*, apstrīd šos argumentus.

46 Šajā ziņā vispirms ir jāatgādina nosacījumi, kuriem ir jābūt izpildītiem, lai atbalsta finansējuma veidu varētu uzskatīt par tādu, kas veido neatņemamu atbalsta daļu, pirms izvērtēt, vai izskatāmajā lietā Komisija ir pieļāvusi kļūdu attiecībā uz šo nosacījumu piemērošanu.

– Par nosacījumiem, kuriem ir jābūt izpildītiem, lai atbalsta finansējuma veidu varētu uzskatīt par tādu, kas veido neatņemamu atbalsta daļu

47 Apstrīdētā lēmuma 63. apsvērumā Komisija ir uzskatījusi, ka, lai finansējuma veidu varētu uzskatīt par atbalsta pasākuma neatņemamu daļu, pirmkārt, ieņēmumiem no attiecīgā [nodokļa] atskaitījumiem noteikti ir jātiek piešķirtiem atbalsta finansējumam un tiem tieši jāietekmē atbalsta apmērs.

48 Šajā kontekstā ir jāatgādina, ka LESD ir iedibināts precīzs norobežojums starp, pirmkārt, noteikumiem attiecībā uz valsts atbalstu, kas paredzēti LESD 107.–109. pantā, un, otrkārt, noteikumiem attiecībā uz izkropļojumiem, kas izriet no atšķirībām starp dalībvalstu normatīviem un administratīviem aktiem, un it īpaši to nodokļu noteikumiem, kas paredzēti LESD 116. un 117. pantā (šajā ziņā skat. Tiesas 2005. gada 13. janvāra spriedumu lietā C-174/02 *Streekgewest*, Krājums, I-85. lpp., 24. punkts).

49 No tā izriet, ka principā nodokļu pasākumi, kurus izmanto atbalsta pasākumu finansējumam, neietilpst valsts atbalstu regulējošo LESD normu piemērošanas jomā (šajā ziņā skat. Tiesas 2005. gada 13. janvāra spriedumu lietā C-175/02 *Pape*, Krājums, I-127. lpp., 14. punkts, un iepriekš 48. punktā minēto spriedumu lietā *Streekgewest*, 25. punkts).

50 Tomēr gadījumos, kad šie nodokļu pasākumi veido atbalsta pasākuma finansējuma veidu tā, ka tie ir neatņemama šī pasākuma daļa, Komisija nevar nošķirt atbalsta vērtējumu no tā finansējuma veida seku vērtējuma, jo šādā situācijā finansējuma veida nesaderīgums ar Savienības tiesībām var ietekmēt atbalsta shēmas saderīgumu ar kopējo tirgu (iepriekš 49. punktā minētais spriedums lietā *Pape*, 14. punkts, un iepriekš 48. punktā minētais spriedums lietā *Streekgewest*, 25. punkts).

51 Attiecībā uz kritērijiem, kas regulē jautājumu par to, vai atbalsta pasākums un tā finansējums ir nenošķirami, no Tiesas judikatūras izriet, ka atbilstoši attiecīgajam valsts tiesiskajam regulējumam ir jāpastāv ciešai saiknei starp nodokli un konkrēto atbalstu tādējādi, ka nodokļu ieņēmumi noteikti tiek piešķirti atbalsta finansējumam un tieši ietekmē atbalsta apmēru un līdz ar to šī atbalsta saderīguma ar kopējo tirgu vērtējumu (Tiesas 2006. gada 15. jūnija spriedums apvienotajās lietās C-393/04 un C-41/05 *Air Liquide Industries Belgium*, Krājums, I-5293. lpp., 46. punkts, un 2008. gada 22. decembra spriedums lietā C-333/07 *Regie Networks*, Krājums, I-10807. lpp., 99. punkts).

52 Tātad no šīs judikatūras izriet, pirmkārt, ka, lai nodokli varētu uzskatīt par tādu, kas veido neatņemamu atbalsta pasākuma daļu, ir jābūt saistošai valsts tiesību normai, kas paredz nodokļa piešķiršanu atbalsta finansējumam. No tā izriet, ka šādas tiesību normas neesamības gadījumā nodokli nevar uzskatīt par tādu, kas piešķirts atbalsta pasākumam, un līdz ar to tas nav viens no atbalsta nosacījumiem. Otrkārt, šādas tiesību normas esamības fakts vien pats par sevi nevar būt pietiekams nosacījums, lai konstatētu, ka nodoklis veido neatņemamu atbalsta pasākuma daļu. Gadījumā, kad šāda valsts tiesību norma pastāv, turklāt ir jāizvērtē, vai nodokļa ieņēmumi tieši ietekmē atbalsta apmēru.

53 Tātad pretēji tam, ko apgalvo *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España*, lai nodokli varētu uzskatīt par tādu, kas veido neatņemamu atbalsta pasākuma daļu, nepietiek ar to, ka ieņēmumi no tā noteikti tiek piešķirti šī atbalsta pasākuma finansējumam.

54 Runājot par judikatūru, uz kuru *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España* atsaucas savu argumentu pamatojumam, ir jākonstatē, ka ne uz vienu no to minētajiem spriedumiem nevar balstīt tēzi, saskaņā ar kuru, lai pierādītu, ka finansējuma veids ir neatņemama atbalsta pasākuma daļa, pietiek pierādīt, ka uz nodokļu pasākuma bāzes veiktie atskaitījumi tiek piešķirti atbalsta saņēmējam.

55 Šajā kontekstā *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España* atsaucas uz faktu, ka Tiesa atsevišķos spriedumos ir konstatējusi, ka nodokļu pasākuma mērķim ir jābūt cieši saistītam ar atbalsta pasākumu un, ja šāda saikne pastāv, nodokļu pasākuma ieņēmumi tieši ietekmē atbalsta apmēru.

56 Tomēr, pretēji tam, ko apgalvo *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España*, no spriedumiem, uz kuriem tās atsaucas (iepriekš 48. punktā minētais Tiesas spriedums lietā *Streekgewest*, 26. punkts; iepriekš 49. punktā minētais spriedums lietā *Pape*, 15. punkts; 2005. gada 14. aprīļa spriedums apvienotajās lietās C-128/03 un C-129/03 *AEM* un *AEM Torino*, Krājums, I-2861. lpp., 46. un 47. punkts, un 2005. gada 27. oktobra spriedums apvienotajās lietās no C-266/04 līdz C-270/04, C-276/04 un no C-321/04 līdz C-325/04 *Distribution Casino France* u.c., Krājums, I-9481. lpp., 40. punkts), nevar tikt secināts, ka nodokļu pasākuma tiešā ietekme uz atbalsta apmēru nav nepieciešamais nosacījums, bet tikai viena norāde starp citām. Gluži pretēji, iepriekš 48. punktā minētajā spriedumā lietā *Streekgewest* (28. punkts) Tiesa ir ne vien vērtējusi, vai pastāv cieša saikne starp nodokļu pasākuma mērķi un atbalsta pasākumu, bet arī izvērtējusi, vai minētā nodokļu pasākuma ieņēmumi tieši ietekmē šī atbalsta pasākuma apmēru.

57 Tāpat ir jāatgādina, ka spriedumos, kuros Tiesa ir konstatējusi nenošķiramu saikni starp atbalsta pasākumu un tā finansējumu, skaidri neatsaucoties uz prasību par nodokļu pasākuma tiešu ietekmi uz atbalsta apmēru (Tiesas 2003. gada 21. oktobra spriedums apvienotajās lietās C-261/01 un C-262/01 *van Calster* u.c., Krājums, I-12249. lpp., 55. punkts, un 2003. gada 27. novembra spriedums apvienotajās lietās no C-34/01 līdz C-38/01 *Enirisorse*, Krājums, I-14243. lpp., 47. punkts), runa ir par gadījumu, kurā šis nosacījums ir izpildīts.

58 Tādēļ Komisija nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, konstatējot, ka, lai finansējuma veidu varētu uzskatīt par tādu, kas veido neatņemamu atbalsta pasākuma daļu, ir jābūt ciešai saiknei starp nodokļa mērķi un attiecīgo atbalstu tādā ziņā, ka nodokļa ieņēmumiem noteikti jābūt piešķirtiem atbalsta finansējumam un tie tieši ietekmē atbalsta apmēru.

59 Līdz ar to ir jānoraida *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España* argumenti saistībā ar Komisijas izmantotajiem nosacījumiem, lai varētu uzskatīt, ka atbalsta finansējuma veids ir tā neatņemama daļa.

– Par nosacījumu piemērošanu

60 Prasītāja, tieši neapstrīdot Komisijas izvirzītos nosacījumus, apgalvo, ka Komisijai esot bijis jāsecina, ka attiecībā uz Likuma Nr. 8/2009 6. pantā paredzēto nosacījumu tie ir izpildīti.

61 Savukārt *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España* vispirms izvirza argumentus, lai pierādītu, ka pastāvēja nepieciešamā saikne starp nodokļu pasākumu, kas ieviesti vai grozīti ar Likumu Nr. 8/2009, mērķi un ar šo likumu ieviestajiem atbalsta elementiem.

62 Tomēr, kā ir izklāstīts iepriekš 51.–58. punktā, lai nodokļu pasākums veidotu neatņemamu atbalsta daļu, nepietiek ar to, ka pastāv nepieciešamā saikne starp nodokļu pasākuma mērķi un atbalsta pasākumu. Vēl ir vajadzīgs, lai tiktu konstatēta nodokļu pasākuma tieša ietekme uz atbalsta apmēru.

63 Šajā kontekstā Vispārējā tiesa konstatē, ka prasītāja ne vien izvirza argumentus, lai pierādītu ar Likumu Nr. 8/2009 ieviesto vai grozīto trīs nodokļu pasākumu tiešo ietekmi uz atbalsta, ko saņem *RTVE*, apmēru, bet ka daži no *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España* izvirzītajiem argumentiem var tikt saprasti kā saistīti ne vien ar nosacījumu par ciešas saiknes esamību starp nodokļu pasākuma mērķi un *RTVE* finansējumu, bet arī ar nosacījumu par pierādījumu par nodokļu pasākuma tiešu ietekmi uz atbalsta apmēru.

64 Attiecīgi, vispirms ir jāizvērtē, vai prasītājas, kā arī *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España* izvirzītie argumenti var atspēkot Komisijas secinājumu, saskaņā ar kuru ieņēmumi no trim ar Likumu Nr. 8/2009 ieviestiem vai grozītiem nodokļu pasākumiem tieši neietekmē *RTVE* paredzētā atbalsta apmēru.

65 Šajā ziņā ir jāatzīst, ka atbilstoši Likumam Nr. 8/2009 *RTVE* paredzētā atbalsta apmērs ir noteikts, ņemot vērā *RTVE* uzticētā sabiedriskās apraides uzdevuma izpildes neto izmaksas. Tātad tās saņemamā atbalsta apmērs nav atkarīgs no atskaitījumiem, kurus veic, pamatojoties uz nodokļu pasākumiem, kas ieviesti vai grozīti ar minēto likumu.

66 Pirmkārt, saskaņā ar Likuma Nr. 17/2006, kas grozīts ar Likumu Nr. 8/2009, 33. pantu gadījumos, kad *RTVE* ieņēmumi pārsniedz sabiedriskās apraides uzdevuma izpildes izmaksas, pārsniegums tiks novirzīts atpakaļ [valsts budžetā]. Daļa, kurā šis pārsniegums nepārsniedz 10 % no *RTVE* gada budžeta izdevumiem, tiks iemaksāta rezerves fondā, un daļa, kurā tas pārsniedz šo limitu, tiks ieskaitīta valsts kasē.

67 Attiecībā uz rezerves fondā ieskaitītiem līdzekļiem no Likuma Nr. 8/2009 izriet, ka tos var izmantot vienīgi ar tiešu Spānijas Ekonomikas un finanšu ministrijas atļauju un, ja tie nav izlietoti četru gadu laikā, tie ir jāizmanto, lai samazinātu kompensācijas no Spānijas valsts vispārējā budžeta. Tādēļ rezerves fondā ieskaitītos līdzekļus nevar uzskatīt par tādiem, kas tieši ietekmē *RTVE* paredzētā atbalsta apmēru.

68 Turklāt Likuma Nr. 8/2009 3. panta 2. punktā ir paredzēts absolūtais *RTVE* ieņēmumu limits, kas 2010. un 2011. gadam ir noteikts EUR 1200 miljonu apmērā. Jebkādi šī limita pārsniegumi tiks tieši novirzīti atpakaļ Spānijas valsts vispārējā budžetā.

69 Otrkārt, saskaņā ar Likuma Nr. 8/2009 2. panta 2. punktu gadījumos, kad *RTVE* ieņēmumi nav pietiekami, lai segtu sabiedriskās apraides uzdevuma izpildes izmaksas, starpība tiks segta, izmantojot līdzekļus no Spānijas valsts vispārējā budžeta.

70 Tātad Komisija ir pamatoti konstatējusi, ka uz trīs nodokļu pasākumu, kas ieviesti vai grozīti ar Likumu Nr. 8/2009, pamata veikto atskaitījumu apmērs nav pietiekams, lai tieši ietekmētu *RTVE* saņemtā atbalsta apmēru, kas ir noteikts atkarībā no sabiedriskās apraides pakalpojuma sniegšanas neto izmaksām.

71 Neviens no prasītājas vai *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España* izvirzītajiem argumentiem nevar atspēkot šo konstatējumu.

72 Pirmkārt, pretēji tam, ko apgalvo *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España*, ar to apstākli vien, ka trīs ar Likumu Nr. 8/2009 ieviestie vai grozītie nodokļu pasākumi ir bijuši domāti, lai kompensētu *RTVE* komercdarbības ieņēmumu zudumu (skat. apstrīdētā lēmuma 13. apsvērumu), nepietiek, lai pierādītu, ka finansējuma veids ir neatņemama atbalsta pasākuma daļa. Tiesa jau ir konstatējusi, ka šis apstāklis pats par sevi nav pietiekams, lai pierādītu ciešas saiknes esamību starp nodokli un nodokļa priekšrocību (iepriekš 48. punktā minētais spriedums lietā *Streekgewest*, 26. un 27. punkts).

73 Otrkārt, *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España* apgalvo, ka, pat ja teorētiski šāds pienākums eksistēja, faktiski Spānijas valsts neesot bijusi gatava papildināt *RTVE* budžetu ar līdzekļiem no tās vispārējā budžeta.

74 Šis arguments arī ir jānoraida.

75 Šajā kontekstā ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru atbilstoši LESD 263. pantam celtas prasības atcelt tiesību aktu ietvaros Savienības tiesību akta tiesiskums ir jānovērtē, ņemot vērā akta pieņemšanas brīdī pastāvošos faktiskos un tiesiskos apstākļus. Tādēļ Komisijas veiktie vērtējumi ir jāpārbauda, ņemot vērā vienīgi tos apstākļus, kas bija tās rīcībā brīdī, kad tā šos vērtējumus ir veikusi (Tiesas 1979. gada 7. februāra spriedums apvienotajās lietās 15/76 un 16/76 Francija/Komisija, *Recueil*, 321. lpp., 7. punkts).

76 Ir jākonstatē, ka *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España* nav iesniegušas nekādus elementus, kas varētu pierādīt, ka apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī Komisijas rīcībā bija informācija, ka Spānijas valsts nav gatava papildināt *RTVE* budžetu saskaņā ar Likuma Nr. 8/2009 2. panta 2. punktu. Visi dokumenti, kurus tās šajā ziņā ir iesniegušas, ir vēlāki par apstrīdētā lēmuma pieņemšanas datumu, proti, vēlāki par 2010. gada 20. jūliju.

77 Treškārt, *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España* apgalvo, ka atbalsta pasākuma finansējumam paredzēto nodokļu pasākumu var uzskatīt par tādu, kas veido neatņemamu atbalsta pasākuma daļu, vienīgi tad, kad Komisija pierāda, ka gadījumā, ja nodokļu pasākums ir nesaderīgs ar Savienības tiesībām, attiecīgā dalībvalsts apņemas finansēt visu atbalsta pasākumu.

78 Arī šis arguments ir jānoraida.

79 Protams, gadījumā, ja, piemērojot divus iepriekš minētos kritērijus, proti, nosacījumu par ciešas saiknes starp nodokļu pasākuma mērķi un *RTVE* finansējumu esamību un nosacījumu par pierādījumu attiecībā uz nodokļu pasākuma tiešu ietekmi uz atbalsta apmēru, nodokļu pasākums ir jāuzskata par tādu, kas veido neatņemamu atbalsta pasākuma daļu – kā tas ir netiešo nodokļu pasākuma gadījumā, kad daļa vai visi nodokļu atskaitījumi tieši un bez nosacījumiem tiek piešķirti atbalsta saņēmējam –, tad nodokļu elementa nesaderībai ir tieša ietekme uz atbalsta pasākumu. Tādā gadījumā netiešo nodokļu pasākuma elementa pilnīgas vai daļējas nesaderības sekas ir atbalsta pasākuma atcelšana vai tā apmēra samazināšana.

80 Izskatāmajā lietā Likuma Nr. 8/2009 2. panta 2. punktā un Likuma Nr. 17/2006 33. pantā ir paredzēts, ka, ja finanšu avoti nav pietiekami, lai segtu visas *RTVE* sabiedriskā pakalpojuma pienākumu izpildei vajadzīgās izmaksas, Spānijas valstij ir jāsedz šī starpība. Tātad izskatāmajā lietā atbalsta apmērs nav tieši atkarīgs no nodokļu pasākuma.

81 Ceturtkārt, prasītāja apgalvo, ka lēmumā par oficiālās izmeklēšanas procedūras sākšanu citā lietā Komisija pati ir paudusi atbalstu nodokļu un atbalsta pasākuma nenošķiramībai, lai gan minētā lieta un izskatāmā lieta esot līdzīgas.

82 Šis iebildums arī ir jānoraida, neizvērtējot attiecīgā lēmuma par oficiālās izmeklēšanas procedūras sākšanu saturu. Pirmkārt, ir jāatgādina, ka lēmumā par oficiālās izmeklēšanas procedūras sākšanu ietvertajiem Komisijas vērtējumiem ir vienīgi pagaidu raksturs (Pirmās instances tiesas 2003. gada 27. novembra spriedums lietā T-190/00 *Regione Siciliana*, *Recueil*, II-5015. lpp., 48. punkts). Otrkārt, atbalsta jēdziens un, attiecīgi, arī finansējuma noteikumu nenošķiramais raksturs ir jānosaka, pamatojoties uz objektīviem kritērijiem. Tātad tie nevar būt atkarīgi no Komisijas subjektīva vērtējuma. Tādēļ, pat ja šāda agrāka administratīva prakse eksistēja, tā būtu pretrunā judikatūrai un, attiecīgi, nevarētu būt saistoša Komisijai.

83 Piektkārt, prasītāja apgalvo, ka šī [nodokļu] atskaitījuma dēļ atbalsta apmērs pieaug, jo tā ir *RTVE* konkurente un *RTVE* konkurences priekšrocības pieaug atkarībā no nodokļa, kas ieturēts no prasītājas, apmēra.

84 Šis arguments ir jānoraida daļā, kurā ar to cenšas pierādīt, ka Komisija ir pieļāvusi kļūdu attiecībā uz divu nosacījumu piemērošanu, saskaņā ar kuriem nodokļu ieņēmumi noteikti ir jāpiešķir atbalsta finansējumam un tiem ir tieši jāietekmē atbalsta apmērs. Atbilstoši šiem nosacījumiem nepietiek ar konstatējumu, ka nodokļu atskaitījumiem ir ietekme uz atbalsta saņēmēja konkurences priekšrocībām.

85 Daļā, kurā ar šo argumentu cenšas pierādīt, ka eksistē otrs gadījums, kurā atbalsta finansējuma veids ir jāuzskata par tādu, kas veido neatņemamu atbalsta daļu, tas tiks izvērtēts [pirmā prasības pamata] otrās daļas ietvaros.

86 Līdz ar to Komisija pamatoti ir konstatējusi, ka *RTVE* paredzētā atbalsta apmērs nav tieši atkarīgs no atskaitījumu, kas veikti atbilstoši ar Likumu Nr. 8/2009 ieviestajiem vai grozītajiem nodokļu pasākumiem, apmēra.

87 Kā tas ir izklāstīts iepriekš 62. punktā, lai trīs ar likumu Nr. 8/2009 ieviestos vai grozītos nodokļu pasākumus varētu uzskatīt par tādiem, kas veido neatņemamu ar minēto likumu ieviestā atbalsta elementa daļu, nosacījums par nepieciešamās saiknes esamību starp nodokļu pasākuma mērķi un atbalsta pasākumu un nosacījums par pierādījumu par minētā nodokļu pasākuma tiešas ietekmes esamību uz minētā atbalsta pasākuma apmēru ir kumulatīvs.

88 Tātad nav nepieciešams izvērtēt argumentus, kurus prasītāja, kā arī *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España* izvirza, lai pierādītu, ka pastāv nepieciešamā saikne starp Likuma Nr. 8/2009 5. pantā paredzētā nodokļu pasākuma mērķi un *RTVE* finansējuma pasākumu, jo šiem argumentiem nav nozīmes lietā.

89 Tādēļ pirmā daļa ir jānoraida.

Par [pirmā prasības pamata] otro daļu – saikni starp nodokļu pasākumiem un *RTVE* konkurences priekšrocībām

90 Prasītāja apgalvo, ka papildus gadījumam, kuru Komisija izvērtēja apstrīdētajā lēmumā, pastāv otrs gadījums, kurā finansējuma veids ir jāuzskata par tādu, kas veido neatņemamu atbalsta pasākuma daļu. Asimetriskas aplikšanas ar nodokli gadījumā, kad, lai kompensētu apgalvotos sabiedriskā pakalpojuma pienākumus, ar nodokli tiek aplikti tikai atsevišķi uzņēmējdarbības veicēji un nevis pārējie, kuri esot konkurējošā situācijā ar pirmajiem minētajiem, saikne starp atbalstu un nodokli esot vēl ciešāka nekā Komisijas izvērtētajā gadījumā. Tādā gadījumā konkurences priekšrocības izrietot no atbalsta saņēmēja uzņēmuma konkurentu aplikšanas ar nodokļu maksājumu.

91 Prasītāja uzskata, ka izskatāmajā lietā pastāv šāda cieša saikne starp nodokli, kas paredzēts Likuma Nr. 8/2009 6. pantā, un atbalsta pasākumu. Pirmām kārtām, minētais nodoklis tai esot uzlikts, lai kompensētu izmaksas, kas *RTVE* rodoties, lai sniegtu sabiedrisko pakalpojumu. Tādēļ *RTVE* iegūstot atbalstu tā fakta dēļ vien, ka konkurents tiek aplikts ar nodokli. Jo augstāks esot nodoklis, jo nozīmīgākas esot konkurences priekšrocības. Turpinot, fakts, ka atbalsts *RTVE* neietver tikai aplikšanu ar nodokli, bet ka minētā nodokļa ieņēmumi tiek novirzīti *RTVE*, neatspēkojot šo secinājumu, bet pastiprinot saikni starp minēto nodokli un atbalsta pasākumu tādēļ, ka tas pastiprinot *RTVE* konkurences priekšrocības. Turklāt atbalsta saderīguma vērtējuma ietvaros esot jāizvērtē atbalsta sekas īpašajā konkrētā tirgus kontekstā, attiecīgi ņemot vērā pārējiem uzņēmumiem nelabvēlīgos aspektus no konkurences viedokļa.

92 Šajā ziņā vispirms ir jāatgādina LESD veiktais nošķīrums starp valsts atbalstu regulējošām normām, no vienas puses, un normām attiecībā uz dalībvalstu nodokļu noteikumiem, no otras puses. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru principā obligātā nodokļa maksātāji nevar aizbildināties ar to, ka citu personu atbrīvošana no nodokļa veido valsts atbalstu, lai izvairītos no minēta nodokļa maksāšanas (skat. Tiesas 2001. gada 20. septembra spriedumu lietā C-390/98 *Banks*, *Recueil*, I-6117. lpp., 80. punkts un tajā minētā judikatūra).

93 Prasītājas aizstāvētā pieeja tiecas apstrīdēt šo principu. Atbilstoši šai pieejai uzņēmums varētu iebilst pret jebkāda nodokļa iekasēšanu tādēļ vien, ka šis nodoklis tiek izmantots, lai finansētu priekšrocību, ko saņem uzņēmums, ar kuru tam ir konkurences attiecības.

94 Protams, šajā kontekstā prasītāja pamatoti apgalvo, ka Tiesa savā 2006. gada 7. septembra spriedumā lietā C-526/04 *Laboratoires Boiron* (Krājums, I-7529. lpp., 27. un 48. punkts) ir uzskatījusi, ka gadījumā, kad obligāta nodokļa iekasēšana veido atbalstu, nodokli maksājošie uzņēmumi var iebilst pret tā maksāšanu.

95 Tomēr pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, no šī sprieduma nevar tikt secināts, ka pietiek ar to, ka uzņēmums, kuram jāmaksā nodoklis, kuru izmanto atbalsta finansējumam, ir konkurences attiecībās ar atbalsta saņēmēju, lai nodoklis veidotu neatņemamu atbalsta daļu un lai minētais uzņēmums varētu iebilst pret tā maksāšanu.

96 Tiesas pieeja iepriekš 94. punktā minētajā spriedumā lietā *Laboratoires Boiron* bija attaisnota, ņemot vērā īpašos šīs lietas apstākļus.

97 Lieta, kas bija pamatā iepriekš 94. punktā minētajam spriedumam *Laboratoires Boiron*, attiecās uz zāļu izplatīšanu Francijā, kur eksistēja divi tieši konkurējoši sadales tīkli, proti, vairumtirgotāju tīkls un tiešo pārdošanu praktizējošo laboratoriju tīkls. Ar attiecīgo nodokli tika aplikta vienīgi farmācijas laboratoriju veiktā tiešā zāļu pārdošana. Nodoklis bija domāts, lai atjaunotu konkurences nosacījumu līdzsvaru starp diviem sadales tīkliem, kas Francijas likumdevēja ieskatā bija deformēts, nosakot sabiedrisko pakalpojumu pienākumus tikai vairumtirgotājiem.

98 Tiesa iepriekš 94. punktā minētajā spriedumā lietā *Laboratoires Boiron* ir uzsvērusi divus specifiskus attiecīgā nodokļa aspektus šajā lietā. Pirmkārt, Tiesa uzsvēra, ka runa ir nevis par vispārpiemērojamu nodokli, bet par asimetrisku vienas uzņēmumu kategorijas aplikšanu ar nodokli un tieši konkurējošu uzņēmumu neaplikšanu ar šo nodokli (sprieduma 32.–34. punkts). Otrkārt, Tiesa konstatēja, ka vairumtirgotāju neaplikšanai ar nodokli ir apzināts mērķis, proti, nodokļa galvenais mērķis, jo šis nodoklis ir domāts, lai atjaunotu konkurences nosacījumu līdzsvaru starp diviem sadales tīkliem (sprieduma 35. punkts).

99 Attiecīgie nodokļu pasākumi izskatāmajā lietā, proti, trīs ar Likumu Nr. 8/2009 ieviestie vai grozītie nodokļu pasākumi, nav salīdzināmi ar tiem, kas norādīti iepriekš 94. punktā minētajā spriedumā lietā *Laboratoires Boiron*.

100 Pirmkārt, galvenais minēto nodokļu iekasēšanas mērķis nav atjaunot konkurences nosacījumu līdzsvaru starp *RTVE* un pārējām raidorganizācijām, bet gan sniegt *RTVE* finansējumu.

101 Otrkārt, saikne starp nodokļu pasākumiem un attiecīgo atbalsta pasākumu ir mazāk cieša nekā saikne, kas bija pamatā iepriekš 94. punktā minētajam spriedumam lietā *Laboratoires Boiron*. Šajā iepriekš minētajā lietā pastāvēja būtiska saikne starp nodokļu pasākumu un atbalsta pasākumu, kas neļāva nošķirt vienu no otra. Tā kā atbalstu veidoja vienīgi noteiktas uzņēmumu kategorijas aplikšana ar obligāto nodokli, nodokļu pasākuma nepiemērojamība tā nesaderības ar Savienības tiesībām dēļ tieši izraisīja atbalsta izzušanu. Savukārt izskatāmajā lietā ar Likumu Nr. 8/2009 ieviesto vai grozīto nodokļu pasākumu eventuālajai nepiemērojamībai to iespējamās nesaderības ar Savienības tiesībām dēļ nav tādu tiešu seku kā *RTVE* piešķirtā atbalsta apstrīdēšana. Kā tas ir izklāstīts iepriekš 80. punktā,

gadījumā, ja *RTVE* piešķirtā atbalsta finansējuma veids būtu nesaderīgs ar Savienības tiesībām, Spānijas valstij saskaņā ar Likuma Nr. 8/2009 2. panta 2. punktu un Likuma Nr. 17/2006 33. pantu ir jāsedz starpība starp *RTVE* pieejamajiem finanšu avotiem un visām *RTVE* sabiedriskā pakalpojuma pienākumu izpildes izmaksām.

102 Treškārt, ir jāuzsver, ka lietā, kas bija pamatā iepriekš 94. punktā minētajam spriedumam lietā *Laboratoires Boiron*, atbalsta apmēru noteica vienīgi nodokļa apmērs. Kā to ir uzsvēris ģenerāladvokāts A. Ticano [*A. Tizzano*] savos secinājumos šajā lietā, priekšrocība, ko atbalsta saņēmējs gūst no savu konkurentu aplikšanas ar apstrīdēto nodokli, noteikti ir atkarīga no tā likmes. Savukārt izskatāmajā lietā atbalsta apmēru nosaka, pirmkārt, sabiedriskā pakalpojuma uzdevuma izpildes neto izmaksas. Protams, Likumā Nr. 8/2009 paredzētais pienākums maksāt nodokļus var izraisīt papildu nelabvēlīgas konkurences sekas privātuzņēmējiem, kuri konkurē ar *RTVE*. Šajā ziņā Tiesa jau ir nolēmusi, ka ar to faktu vien, ka ar atbalsta finansējumam paredzēto nodokli tiek aplikts kāds uzņēmums un nevis atbalsta saņēmējs, kas konkurē ar šo uzņēmumu, nepietiek, lai uzskatītu, ka nodoklis veido neatņemamu minētā atbalsta daļu (iepriekš 56. punktā minētais spriedums apvienotajās lietās *Distribution Casino France* u.c./Komisija, 40.–43. punkts).

103 Tādējādi, pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, trīs ar Likumu Nr. 8/2009 ieviestie vai grozītie nodokļu pasākumi nav salīdzināmi ar nodokļa pasākumu, kas noteikts lietā, kura bija pamatā iepriekš 94. punktā minētajam spriedumam lietā *Laboratoires Boiron*.

104 Tātad Komisija nav pieļāvusi kļūdu, apstrīdētajā lēmumā konstatējot, ka nepastāv tāda pietiekami cieša saikne starp nodokļu pasākumiem, kas ieviesti vai grozīti ar Likumu Nr. 8/2009, un ar šo likumu ieviestajiem atbalsta elementiem, kas ļautu uzskatīt, ka šie nodokļu pasākumi veido neatņemamu atbalsta pasākuma daļu.

105 Tādēļ otrā daļa ir jānoraida.

Par [pirmā prasības pamata] trešo daļu – Komisijas pretrunīgo pieeju

106 Prasītāja apgalvo, ka apstrīdētā lēmuma motivācija ir pretrunīga tādēļ, ka Komisija, konstatējot, ka grozījumi *RTVE* finansējuma shēmā bija jāpaziņo tostarp Likuma Nr. 8/2009 6. pantā paredzētā nodokļa dēļ, ir netieši pieļāvusi, ka šis nodoklis veido neatņemamu atbalsta daļu.

107 Šajā ziņā pietiek konstatēt, ka pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, Komisija apstrīdētā lēmuma 48.–55. apsvērumā nav secinājusi, ka trīs ar Likumu Nr. 8/2009 ieviestos nodokļu pasākumus ir jāuzskata par jauniem atbalstiem. Faktiski Komisija minētā lēmuma 50. apsvērumā ir vienīgi secinājusi, ka ar minēto likumu ieviestie jaunie valsts finansējuma avoti veido jaunus atbalsta elementus. Nepastāv nekāda pretruna starp, pirmkārt, Komisijas konstatējumu, saskaņā ar kuru ar šo likumu ieviestie jaunie valsts finansējuma avoti veido jaunus atbalsta elementus, un, otrkārt, tās konstatējumu šī lēmuma 66. apsvērumā, saskaņā ar kuru ar šo pašu likumu ieviestie trīs nodokļu pasākumi, lai finansētu šos jaunos finansējuma avotus, neveido neatņemamu šī atbalsta daļu.

108 Tādēļ trešā daļa arī ir jānoraida un, attiecīgi, pirmais prasības pamats ir jānoraida kopumā.

1. *Par trešo prasības pamatu – LESD 49. un 63. panta pārkāpumu*

109 Saistībā ar trešo prasības pamatu prasītāja, kuru atbalsta *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España*, apgalvo, ka Komisija ir pārkāpusi LESD 49. un 63. pantu. Likuma Nr. 8/2009 6. pantā paredzētais nodoklis, kas veidojot neatņemamu *RTVE* piešķirtā atbalsta daļu, esot pretrunā minētajiem LESD pantiem.

110 Komisija, kuru atbalsta Spānijas Karaliste un *RTVE*, apstrīd šos argumentus. Turklāt Komisija apgalvo, ka daļa no prasītājas izvirzītajiem argumentiem ir nepieņemama.

111 Šajā ziņā pietiek konstatēt, ka daļā, kurā prasītāja norāda uz LESD 49. un 63. panta pārkāpumu, tā norāda uz Likuma Nr. 8/2009 6. pantā paredzētā nodokļa pasākuma nesaderību ar šīm tiesību normām. Bet, tā kā šis nodokļu pasākums neveido neatņemamu atbalsta daļu, Komisijai procesā, kura rezultātā tika pieņemts apstrīdētais lēmums, nebija jāizvērtē tā saderība ar LESD 49. un 63. pantu.

112 Tātad trešais prasības pamats ir jānoraida, nelemjot par Komisijas izvirzīto iebildi par nepieņemamību.

2. *Par otro prasības pamatu – LESD 106. panta 2. punkta pārkāpumu*

113 Prasītāja, kuru atbalsta *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España*, apgalvo, ka Komisija ir pārkāpusi LESD 106. panta 2. punktu, atļaujot atbalsta shēmu, kurā netiek ievērots samērīguma princips. *RTVE* finansējuma shēma pretēji vispārējām interesēm kropļojot konkurenci satura iegūšanas tirgū un televīzijas skatītāju lejupējā tirgū. Tā apstiprina, ka konkurē ar *RTVE* televīzijas skatītāju tirgū un satura iegūšanas tirgū. Likums Nr. 8/2009, it īpaši tā 6. pants, pretēji kopējām interesēm kropļojot konkurenci attiecīgajos tirgos. *RTVE* iegūstot divkāršu priekšrocību tādēļ, ka, pirmkārt, tās finansēšana esot tikusi turpināta un pat palielinājusies un, otrkārt, tās konkurentu investīciju kapacitāte esot tikusi samazināta. Šī priekšrocība tai ļaujot pielāgot pret konkurenci vērstās darbības, kuras neesot nepieciešamas, ņemot vērā tās sabiedriskā pakalpojuma pienākumus. Skaidri *RTVE* pret konkurenci vērsto darbību piemēri kinematogrāfijas tiesību jomā esot citu, nevis pārraidīšanas tiesību brīvi uztveramas televīzijas programmu "logā" iegūšana, piemēram, ekskluzīvu tiesību reproducēt filmu vai tās pārraidīšanas tiesību maksas televīzijas programmu "logā" iegūšana, kā arī spiediens, ko *RTVE* īstenojot, lai samazinātu maksas televīzijas programmu "logu" garumu. Attiecībā uz komerciāli ļoti izdevīgu sporta pasākumu apraides tiesību iegūšanu *RTVE* piedāvājot nesamērīgas summas, mākslīgi kāpinot cenas līdz apmēriem, kurus tās konkurenti nespējot sasniegt. Prasītāja uzskata, ka šāda *RTVE* rīcība ietekmē arī tās pozīciju televīzijas skatītāju tirgū, jo tās programmu piedāvājums kļūst nabadzīgāks, kas ietekmē tās abonentus. Atšķirībā no brīvas piekļuves televīzijas raidorganizācijām maksas televīzijas raidorganizācijas negūstot labumu no tā, ka *RTVE* tiek samazināts reklāmas apjoms. Turklāt prasītājai neesot iespējas piedāvāt "triple play" pakalpojumus. *RTVE* noteiktie ierobežojumi neesot pietiekami, lai novērstu šos nesamērīgos konkurences izkropļojumus. Vispirms, aizliegums *RTVE* izmantot tās ieņēmumus, lai tiesību uz komerciāli ļoti izdevīga [apraides] satura iegūšanas procesā pārsolītu [konkurentus], neesot efektīvs, jo *RTVE* piešķirtais sabiedriskā pakalpojuma uzdevums ietver komerciāli ļoti izdevīga [apraides] satura iegūšanu. Tāpat neesot nozīmes maksimālajam budžeta apmēram, kas noteikts sporta pasākumu apraides tiesību iegūšanai. Turklāt augstvērtīgu filmu izplatīšanai paredzētais ierobežojums – 52 jaunas lielu starptautisko filmu producentu sabiedrību producētas filmas gadā – neesot pietiekams. Visbeidzot, neesot nozīmes ierobežojumam, atbilstoši kuram nodoklis, ar ko apliek privātās televīzijas raidorganizācijas, nevar pārsniegt 20 % robežu no katrā gadā paredzētajiem ienākumiem.

114 Komisija, kuru atbalsta Spānijas Karaliste un *RTVE*, apstrīd šos argumentus.

115 Šajā ziņā vispirms ir jāatgādina LESD 106. panta 2. punkta saturs, kā arī juridiskais konteksts, kurā tas iekļaujas.

116 Saskaņā ar LESD 106. panta 2. punktu uz uzņēmumiem, kam uzticēti pakalpojumi ar vispārēju tautsaimniecisku nozīmi, attiecas Līgumu normas un it īpaši normas par konkurenci, ja šo normu piemērošana tiesiski vai faktiski netraucē veikt tiem uzticēto īpašo uzdevumu. Tāpat šajā pantā noteikts arī tas, ka nedrīkst tikt ietekmēta tirdzniecības attīstība tiktāl, lai kaitētu Savienības interesēm.

117 Lai valsts atbalstu LESD 107. panta izpratnē varētu atzīt par saderīgu ar kopējo tirgu saskaņā ar LESD 106. panta 2. punktu, ir jābūt izpildītiem šādiem nosacījumiem: pirmkārt, attiecīgajam uzņēmējdarbības veicējam ar publiskās varas aktu jābūt uzticētam vispārējas tautsaimnieciskas nozīmes pakalpojuma uzdevumam, šajā aktā ir jābūt skaidri definētiem attiecīgajiem vispārējas tautsaimnieciskas nozīmes pakalpojuma pienākumiem; otrkārt, minētajam uzņēmējdarbības veicējam nav jāsaņem pārmērīga kompensācija un valsts finansējumam nav nesamērīgi jāietekmē konkurence iekšējā tirgū (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 2008. gada 12. februāra spriedumu lietā T-289/03 *BUPA* u.c./Komisija, Krājums, II-81. lpp., 181. un 222. punkts).

118 Izskatāmajā lietā prasītāja neapstrīd Komisijas konstatējumus, saskaņā ar kuriem *RTVE* ir uzticēts vispārējas tautsaimnieciskas nozīmes pakalpojuma uzdevums ar publiskās varas aktu, kurā ir skaidri definēti vispārējas tautsaimnieciskas nozīmes pakalpojuma pienākumi.

119 Turklāt prasītāja īpaši neapstrīd Komisijas secinājumu par pārmērīgas kompensācijas riska neesamību. Protams, tā apgalvo, ka atbilstoši Likumam Nr. 8/2009 *RTVE* rīcībā ir lielāki ieņēmumi nekā agrāk. Tomēr tā izvirza šo argumentu, lai pierādītu, ka ir pieaugusi *RTVE* kapacitāte kropļot konkurenci.

120 Savukārt prasītāja apgalvo, ka, pirmkārt, Likums Nr. 8/2009 ļauj *RTVE* [apraides] satura iegūšanas tirgū piedāvāt augstāku cenu un ka, otrkārt, atbalsta shēma par labu *RTVE* kropļo konkurenci veidā, kas ir pretrunā vispārējām interesēm.

a) Par [otrā prasības pamata] pirmo daļu – *RTVE* pret konkurenci vērstas darbības risku

121 Prasītāja apgalvo, ka Komisija ir pieļāvusi kļūdu, atļaujot tādu *RTVE* finansējuma shēmu kā ar Likumu Nr. 8/2009 grozītā shēma, lai gan pastāv *RTVE* pret konkurenci vērstas darbības risks sporta pasākumu apraides tiesību un filmu pārraidīšanas tiesību iegūšanas tirgū.

122 Šajā kontekstā ir jāatgādina principi, kas regulē Vispārējās tiesas kontroli pār Komisijas lēmumu sabiedrisko pakalpojumu jomā un, konkrēti, apraides pakalpojumu jomā.

123 Saskaņā ar LESD 14. pantu Savienība un dalībvalstis, nepārsniedzot savas attiecīgās pilnvaras un Līgumu piemērošanas jomu, rūpējas, lai vispārējas tautsaimnieciskas nozīmes pakalpojumi pamatotos uz tādiem – jo īpaši ekonomikas un finanšu – principiem un nosacījumiem, kas tām ļauj īstenot to uzdevumus. Šajā pantā ir paredzēts arī, ka minētie principi un nosacījumi tiek noteikti, neskarot dalībvalstu kompetenci atbilstīgi Līgumiem sniegt un finansēt šos pakalpojumus, kā arī panākt šo pakalpojumu izpildi.

124 No LES un LESD pievienotā 26. protokola par sabiedriskiem pakalpojumiem izriet, ka viena no Savienības kopīgām vērtībām saistībā ar šiem pakalpojumiem ir valsts, reģionālo un vietējo kompetento iestāžu būtiskā loma un plašā rīcības brīvība sniegt un organizēt vispārējas tautsaimnieciskas nozīmes pakalpojumus un panākt šo pakalpojumu izpildi.

125 Saskaņā ar LES un LESD pievienoto 29. protokolu par sabiedriskās apraides sistēmu dalībvalstīs sabiedriskā apraide dalībvalstīs ir tieši saistīta ar katras sabiedrības demokrātiskajām, sociālajām un kultūras vajadzībām, kā arī nepieciešamību saglabāt medijos viedokļu daudzveidību. No šī protokola izriet arī, ka LES normas neskar dalībvalstu kompetenci piešķirt sabiedriskās apraides finansējumu, ja šādu finansējumu piešķir apraides organizācijām, lai tās izpildītu sabiedriskā pakalpojuma uzdevumu, ko tām uzticējusi, noteikusi un organizējusi katra dalībvalsts, un ja šāds finansējums nepasliktina tirdzniecības un konkurences nosacījumus Savienībā tiktāl, lai kaitētu kopējām interesēm, tomēr ņemot vērā šī sabiedriskā pakalpojuma pasūtījuma izpildi.

126 No tā izriet, ka dalībvalstīm ir plaša rīcības brīvība, lai definētu sabiedriskās apraides uzdevumu un noteiktu tā organizēšanu (pēc analoģijas skat. Vispārējās tiesas 2010. gada 1. jūlija spriedumu apvienotajās lietās T-568/08 un T-573/08 *M6* un *TF1*/Komisija, Krājums, II-3397. lpp., 139. punkts).

127 Tādēļ Komisijas kontrole pār sabiedriskās apraides uzdevuma definēšanu un tā organizēšanas noteikšanu ir ierobežota (pēc analoģijas skat. iepriekš 117. punktā minēto spriedumu lietā *BUPA* u.c./Komisija, 220. punkts).

128 Attiecībā uz Vispārējās tiesas kontroli pār Komisijas lēmumu šajā jomā ir jāuzsver, ka Komisijas vērtējums skar sarežģītus ekonomiskus faktus. Līdz ar to Vispārējās tiesas kontrole pār Komisijas lēmumu ir vēl ierobežotāka nekā Komisijas kontrole pār attiecīgas dalībvalsts pasākumu. Tā ietver vienīgi pārbaudi pārbaudi par to, vai attiecīgais pasākums ir acīmredzami nepiemērots attiecībā uz sasniedzamo mērķi (pēc analoģijas skat. 117. punktā minēto spriedumu lietā *BUPA* u.c./Komisija, 221. un 222. punkts).

129 Ievērojot iepriekš minētos apsvērumus, ir jāizvērtē iebildums par to, ka Komisija nav pietiekami ņēmusi vērā *RTVE* pret konkurenci vērstas darbības risku sporta pasākumu apraides tiesību un filmu pārraidīšanas tiesību iegūšanas tirgū.

130 Vispirms, attiecībā uz prasītājas argumentu par to, ka valsts līdzekļi, kas, pateicoties *RTVE* finansējuma shēmai, ir tās rīcībā, ļauj tai [apraides] satura iegūšanas tirgū sākt konkurēt ar privātuzņēmējiem, ir jāatgādina, ka Likums Nr. 17/2006, kas grozīts ar Likumu Nr. 8/2009, uztic *RTVE* apraides uzdevumu, kas tostarp ietver sporta pasākumu apraidi un lielu starptautisku filmu producentu sabiedrību producēto filmu pārraidīšanu. Ņemot vērā dalībvalstu plašo rīcības brīvību attiecībā uz sabiedriskā apraides pakalpojuma definēšanu, LESD 106. panta 2. punkts pieļauj, ka dalībvalsts izvēlas plašu šī sabiedriskā pakalpojuma definīciju un ka tā uztic raidorganizācijai uzdevumu nodrošināt līdzsvarotu un daudzveidīgu programmu veidošanu, kas var ietvert sporta pasākumu apraidi un filmu pārraidīšanu (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 2008. gada 26. jūnija spriedumu lietā T-442/03 *SIC*/Komisija, Krājums, II-1161. lpp., 201. punkts, un 2008. gada 22. oktobra spriedumu apvienotajās lietās T-309/04, T-317/04, T-329/04 un T-336/04 *TV2/Danmark* u.c./Komisija, Krājums, II-2935. lpp., 122.–124. punkts). Tādēļ tas fakts vien, ka *RTVE* [apraides] satura iegūšanas tirgū sāk konkurēt ar privātuzņēmējiem un atsevišķos gadījumos dominē pār tiem, pats par sevi nevar pierādīt acīmredzamu Komisijas kļūdu vērtējumā.

131 Tomēr prasītāja pamatoti apgalvo, ka ar LESD 106. panta 2. punktu nav saderīgs tas, ka raidorganizācija tirgū īsteno pret konkurenci vērstu rīcību attiecībā uz privātuzņēmējiem, veicot, piemēram, sistemātisku augstākas cenas piedāvāšanas praksi [apraides] satura iegūšanas tirgū. Šādu rīcību nevarot uzskatīt par nepieciešamu tās sabiedriskā pakalpojuma uzdevuma izpildei.

132 Attiecībā uz šādu risku ir jākonstatē, ka Likuma Nr. 8/2009 3. panta 1. punkta pirmajā teikumā ir paredzēts, ka *RTVE* nevar izmantot nekādus no saviem ieņēmumiem, lai salīdzinājumā ar konkurentiem piedāvātu augstāku cenu par tiesībām uz komerciāli ļoti izdevīgu [apraides] saturu. Tātad šī norma skaidri aizliedz augstākas cenas piedāvāšanas darbības no *RTVE* puses. Šis aizliegums ir atkārtots Likuma Nr. 7/2010, kas bija spēkā apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī un Komisijai bija zināms, 43. panta 7. punktā (skat. apstrīdētā lēmuma 75. apsvērumu).

133 Prasītāja, visnotaļ atzīstot Likuma Nr. 8/2009 3. panta 1. punkta otrā teikuma esamību, apgalvo, ka tas neļauj izslēgt, ka *RTVE* sistemātiski veic augstākas cenas piedāvāšanu. Šis aizliegums neesot efektīvs.

134 Šajā ziņā, pirmkārt, prasītāja apgalvo, ka aizliegums veikt augstākas cenas piedāvāšanu nav efektīvs tādēļ, ka *RTVE* sabiedriskā pakalpojuma uzdevums ietver komerciāli ļoti izdevīga [apraides] satura iegūšanu. Gluži pretēji, šāda aizlieguma esamība vien pierādot, ka *RTVE* darbības var kropļot konkurenci.

135 Šim argumentam nevar piekrist.

136 Kā tas ir izklāstīts iepriekš 130. punktā, LESD 106. panta 2. punkts pieļauj gan to, ka *RTVE* sāk konkurēt ar privātuzņēmējiem, gan to, ka tā iegūst komerciāli ļoti izdevīgu [apraides] saturu, ja vien tas pēkšņi kļūst nepieciešams tās sabiedriskās apraides uzdevuma izpildei.

137 Otrkārt, prasītāja min *RTVE* tiesību iegūšanas piemērus, kuri tās ieskatā var pierādīt, ka *RTVE* veic augstākas cenas piedāvāšanu.

138 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Komisija apstrīdētajā lēmumā ir vienīgi izvērtējusi ar Likumu Nr. 8/2009 grozītās *RTVE* finansējuma shēmas saderīgumu. Attiecīgi, Vispārējās tiesas kontroles pār šo lēmumu ietvaros prasītājas minētie piemēri var tikt ņemti vērā vienīgi tiktāl, ciktāl tie var pierādīt, ka apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā attiecībā uz Likuma Nr. 8/2009 3. panta 1. punkta otrajā teikumā un Likuma Nr. 7/2010 43. panta 7. punktā paredzētā aizlieguma efektivitāti.

139 Tomēr, kā to ir atzinusi prasītāja, liela daļa no tās minētajiem piemēriem attiecas uz tādiem *RTVE* īstenotiem tiesību iegūšanas gadījumiem, kas bija agrāki par Likuma Nr. 8/2009 3. panta 1. punkta otrajā teikumā paredzētā aizlieguma stāšanos spēkā.

140 Tātad, pat pieļaujot, ka šie *RTVE* īstenotie tiesību iegūšanas piemēri pierāda tās pret konkurenci vērsto rīcību, tie nevar pierādīt, ka Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā attiecībā uz Likuma Nr. 8/2009 3. panta 1. punkta otrajā teikumā un Likuma Nr. 7/2010 43. panta 7. punktā paredzētā aizlieguma efektivitātes vērtējumu.

141 Šajā kontekstā tāpat ir jānoraida prasītājas arguments saistībā ar faktu, ka, lai gan *RTVE* īstenotie tiesību iegūšanas piemēri bija agrāki par Likuma Nr. 8/2009 3. panta 1. punkta otrajā teikumā un Likuma Nr. 7/2010 43. panta 7. punktā paredzētā aizlieguma stāšanos spēkā, tie esot turpinājuši radīt sekas nākotnē. Kā tas ir izklāstīts iepriekš 138. punktā, apstrīdētā lēmuma priekšmets ir ar Likumu Nr. 8/2009 grozītā *RTVE* finansējuma shēma un šie tiesību iegūšanas gadījumi nevar ietekmēt šīs shēmas saderīgumu.

142 Vienīgais piemērs no tiem, kurus prasītāja izvirza, lai pierādītu *RTVE* pret konkurenci vērsto rīcību, kas ir vēlāks par Likuma Nr. 8/2009 3. panta 1. punkta otrajā teikumā un Likuma Nr. 7/2010 43. panta 7. punktā paredzētā aizlieguma stāšanos spēkā, attiecas uz Eiropas Futbola asociāciju savienības (*UEFA*) čempionu līgas tiešraides tiesībām 2012.–2015. gadā. Šajā ziņā prasītāja norāda, ka privātuzņēmējs iesniedza sūdzību Spānijas kompetentajām iestādēm, jo uzskatīja, ka saistībā ar šo tiesību iegūšanu *RTVE* bija veikusi augstākas cenas solīšanu. Prasītāja uzskata, ka šie apstākļi var pierādīt attiecīgā aizlieguma neefektivitāti.

143 Tomēr ar šo *RTVE* īstenoto tiesību iegūšanas piemēru nevar pierādīt, ka brīdī, kad Komisija pieņēma apstrīdēto lēmumu, tā ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā attiecībā uz Likuma Nr. 8/2009 3. panta 1. punkta otrajā teikumā un Likuma Nr. 7/2010 43. panta 7. punktā paredzētā aizlieguma efektivitātes vērtējumu.

144 Pirmkārt, ir jāuzsver, ka attiecīgā tiesību iegūšana ir notikusi ne tikai pēc Likuma Nr. 8/2009 3. panta 1. punkta otrajā teikumā un Likuma Nr. 7/2010 43. panta 7. punktā paredzētā aizlieguma stāšanās spēkā, bet arī pēc apstrīdētā lēmuma pieņemšanas. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru atbilstoši LESD 263. pantam celtās prasības par tiesību akta atcelšanu ietvaros Savienības tiesību akta tiesiskums ir jāvērtē, pamatojoties uz šī akta pieņemšanas brīdī eksistējušiem faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem. Tādēļ Komisijas veiktie vērtējumi ir jāpārbauda, ņemot vērā vienīgi tos apstākļus, kas bija tās rīcībā brīdī, kad tā veica šos vērtējumus (iepriekš 75. punktā minētais spriedums lietā Francija/Komisija, 7. punkts).

145 Otrkārt un katrā ziņā, apstāklis, ka privātuzņēmējs ir iesniedzis sūdzību Spānijas kompetentajām iestādēm, pats par sevi nevar pierādīt, ka Likuma Nr. 8/2009 3. panta 1. punkta otrajā teikumā un Likuma Nr. 7/2010 43. panta 7. punktā paredzētais aizliegums nav efektīvs. Gluži pretēji, fakts, ka privātuzņēmējs var lūgt Spānijas kompetentajām iestādēm kontrolēt to, ka *RTVE* ievēro minēto aizliegumu, drīzāk runā par labu šī aizlieguma efektivitātei.

146 Tādēļ prasītājas minētie *RTVE* īstenotie tiesību iegūšanas piemēri, lai norādītu uz *RTVE* augstākas cenas solīšanas praksi, kas ir aizliegta, nevar atspēkot Likuma Nr. 8/2009 3. panta 1. punkta otrajā teikumā un Likuma Nr. 7/2010 43. panta 7. punktā paredzētā aizlieguma efektivitāti.

147 Līdz ar to prasītāja nav pierādījusi, ka Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā attiecībā uz *RTVE* pret konkurenci vērsto darbību risku sporta notikumu apraides tiesību un filmu pārraidīšanas tiesību iegūšanas tirgū.

148 No tā izriet, ka pirmā daļa ir jānoraida.

b) Par [otrā prasības pamata] otro daļu – tirdzniecības ietekmēšanu vai pasliktināšanu tiktāl, lai kaitētu Savienības interesēm

149 Prasītāja apgalvo, ka *RTVE* finansējuma shēma kropļo konkurenci, ietekmējot tirdzniecību tiktāl, lai kaitētu Savienības interesēm.

150 Šajā kontekstā ir jānošķir, pirmkārt, prasītājas argumenti saistībā ar trīs ar Likumu Nr. 8/2009 ieviesto vai grozīto nodokļu pasākumu iedarbību un, otrkārt, tās argumenti saistībā ar *RTVE* finansējuma shēmas, kas grozīta ar minēto likumu, atbalsta elementu paredzēto iedarbību.

151 Prasītājas argumenti saistībā ar trīs ar Likumu Nr. 8/2009 ieviesto vai grozīto nodokļu pasākumu iedarbību uz konkurenci un tirdzniecību Savienībā ir jānoraida kā nepamatoti. Šajā ziņā pietiek atgādināt, ka šie nodokļu pasākumi neveidoja neatņemamu ar šo likumu ieviesto atbalsta pasākumu daļu un tātad Komisijai procesā, kura iznākumā tika pieņemts apstrīdētais lēmums un kas attiecas vienīgi uz *RTVE* piešķirtās atbalsta shēmas saderīgumu (skat. iepriekš 111. punktu), nebija jāņem vērā to iedarbība.

152 Attiecībā uz prasītājas argumentiem saistībā ar *RTVE* finansējuma shēmas, kas grozīta ar Likumu Nr. 8/2009, atbalsta elementu paredzēto iedarbību, vispirms ir jāatgādina, ka no LESD 106. panta 2. punkta otrā teikuma izriet, ka sabiedriskā pakalpojuma pasākuma izpilde nedrīkst ietekmēt tirdzniecību tiktāl, lai kaitētu Savienības interesēm, un ka no LES un LESD pievienotā 29. protokola par sabiedriskās apraides sistēmu dalībvalstīs izriet, ka sabiedriskās raidorganizācijas finansēšana nedrīkst pasliktināt, ciktāl tas kaitētu kopējām interesēm, ne tirdzniecības, ne konkurences nosacījumus Savienībā.

153 No LESD 106. panta 2. punkta otrā teikuma un no LES un LESD pievienotā 29. protokola par sabiedriskās apraides sistēmu dalībvalstīs noteikumiem izriet, ka atbalsta shēmu nevar attaisnot, pamatojoties uz LESD 106. panta 2. punkta pirmo teikumu, ja tā ietekmē tirdzniecību un konkurenci tiktāl, lai kaitētu Savienības interesēm, un tas tā ir pat tad, ja šīs shēmas nepieciešamība nav tikusi apstrīdēta.

154 Kā tas izriet no LES un LESD pievienotā 29. protokola par sabiedriskās apraides sistēmu dalībvalstīs, vērtējot LESD 106. panta 2. punktā paredzētos nosacījumus, ir jāņem vērā sabiedriskā apraides pienākuma izpilde, ņemot vērā, ka to ir noteikušas dalībvalstis un ka tas ir tieši saistīts ar katras sabiedrības demokrātiskajām, sociālajām un kultūras vajadzībām, kā arī nepieciešamību saglabāt viedokļu daudzveidību medijos.

155 No tā izriet, ka, lai atbalsta shēmu raidorganizācijai, kurai uzticēts sabiedriskās apraides uzdevums, varētu uzskatīt par tādu, kas neatbilst LESD 106. panta 2. punkta otrajā teikumā paredzētajiem nosacījumiem, tai ir būtiski un acīmredzami nesamērīgi attiecībā uz dalībvalstu īstenotajiem mērķiem jāpasliktina tirdzniecība un konkurence.

156 Prasītājas izvirzīto argumentu pamatotība ir jāizvērtē iepriekš minēto apsvērumu gaismā.

157 Pirmkārt, ciktāl prasītāja apgalvo, ka *RTVE* finansējuma shēma kropļo konkurenci tāpēc, ka tā ļauj *RTVE* konkurēt ar sabiedriskajām raidorganizācijām attiecībā uz sporta pasākumu apraidi un lielu starptautisko filmu producentu sabiedrību producēto filmu pārraidīšanu, pietiek atgādināt, ka LESD 106. panta 2. punkts pieļauj plašu sabiedriskās apraides uzdevuma definīciju. Tātad šis apstāklis pats par sevi nevar pierādīt, ka nav izpildīts LESD 106. panta 2. punkta otrajā teikumā paredzētais nosacījums.

158 Otrkārt, prasītāja apgalvo, ka *RTVE* finansējuma shēma esot ietekmējusi tās darbību, kas esot izraisījis tās piedāvājuma noplicināšanu un kaitējis tās abonentiem.

159 Tomēr, pat pieņemot, pirmkārt, ka tiek konstatēti prasītājas norādītie kaitējumi un, otrkārt, ka par tiem ir vainojama *RTVE* un nevis citu privātuzņēmēju, kuri konkurē ar prasītāju Spānijas tirgū, rīcība, tie nevar pierādīt konkurences un tirdzniecības pasliktināšanu, kas ir acīmredzami nesamērīga attiecībā uz Spānijas Karalistes īstenotajiem mērķiem.

160 Lai konstatētu tādas pasliktināšanas esamību, ir jāpierāda, ka ar likumu Nr. 8/2009 grozītā *RTVE* finansējuma shēma ir izslēgusi vai padarījusi pārmērīgi sarežģītu privātuzņēmēju darbību Spānijas apraides tirgū.

161 Šajā ziņa ir jākonstatē, ka Likums Nr. 8/2009 paredz *RTVE* darbības ierobežojumus, kuru mērķis ir nodrošināt, lai privātuzņēmēju darbība netiktu nesamērīgi ietekmēta.

162 Pirmām kārtām, Likuma Nr. 8/2009 3. panta 2. punktā ir paredzēts maksimālais *RTVE* budžeta apmērs EUR 1200 miljonu apmērā. Tātad neatkarīgi no sabiedriskā pakalpojuma uzdevuma definīcijas un tā organizēšanas *RTVE* ekonomiskajam apmēram ir jāsaglabājas ierobežotam. Attiecībā uz šo ierobežojumu Komisija apstrīdētā lēmuma 71. apsvērumā ir konstatējusi, ka šis apmērs atbilst vidējam budžetam, kas bija *RTVE* rīcībā jauktās finansējuma shēmas ietvaros, un ka nekas nevar likt domāt, ka reklāmas pārtraukšana var izraisīt būtisku *RTVE* faktisko izmaksu samazināšanu.

163 Turpinot ir jānorāda, ka minētā likuma 9. panta 1. punkta i) apakšpunkts paredz, ka *RTVE* ir jāierobežo tiesību iegūšana oficiālo sporta pasākumu, kas klasificējami kā sabiedrību īpaši interesējoši sporta pasākumi un tiks iekļauti programmu līgumos, izņemot Olimpiskās spēles un Paraolimpiskās spēles, apraidei līdz 10 % no kopējā gada budžeta ārējām piegādēm, iegādēm un pakalpojumiem.

164 Turklāt šī likuma 9. panta 1. punkta m) apakšpunkts paredz, ka *RTVE* katru gadu visos savos kanālos lielākajā noslogojuma laikā nedrīkstēs pārraidīt vairāk par 52 jaunām filmām, ko producējušas lielas starptautiskas filmu producentu sabiedrības. Tas attiecas uz kinoteātros jau demonstrējamām filmām, kuras ir no diviem līdz četriem gadiem vecas, skaitot no to izlaišanas datuma.

165 Tomēr prasītāja nav izklāstījusi, kādā apmērā, neraugoties uz iepriekš 162.–164. punktā minētajiem ierobežojumiem, esot izslēgta vai padarīta pārmērīgi sarežģīta privātuzņēmēju darbība Spānijas apraides tirgū.

166 No tā izriet, ka prasītāja nav pierādījusi acīmredzamu kļūdu Komisijas vērtējumā attiecībā uz konkurences vai tirdzniecības ietekmēšanu veidā, kas kaitētu Sabiedrības interesēm, kā paredzēts LESD 106. panta 2. punkta otrajā teikumā un LES un LESD pievienotajā 29. protokolā par sabiedriskās apraides sistēmu dalībvalstīs.

167 Tādēļ [otrā prasības pamata otrā] daļa saistībā ar LESD 106. panta 2. punkta otrā teikuma pārkāpumu ir jānoraida.

c) Par citiem *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España* iebildumiem, kas izvirzīti otrā prasības pamata ietvaros

168 *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España* apgalvo, ka Komisija, pārkāpjot LESD 106. panta 2. punktu un 296. pantu, ir atļāvusi ar Likumu Nr. 8/2009 grozīto *RTVE* finansējuma shēmu, lai gan tā ietver pārmērīgas kompensācijas risku, nesniedzot šajā ziņā pietiekamu pamatojumu. Neraugoties uz kompetento iestāžu paustajām šaubām attiecībā uz pārmērīgas kompensācijas risku, Komisija apstrīdētā lēmumā 71. apsvērumā esot vienīgi konstatējusi, ka *RTVE* joprojām būs jāpiesaista plašs skatītāju loks un reklāmu pārtraukšana noteiks vajadzību izstrādāt papildu produktus, kas būs jāfinansē. Konkrēti, tā neesot paskaidrojusi iemeslus, kuru dēļ *RTVE* budžetā paredzētais [izdevumu] apmērs šķiet "piesardzīgs".

169 Komisija apgalvo, ka runa ir par jauniem pamatiem, kas neattiecas uz lietas priekšmetu un līdz ar to ir nepieņemami. Turklāt tie neesot pamatoti.

170 Attiecībā uz Komisijas izvirzīto iebildumu par nepieņemamību, kas balstīts uz Eiropas Savienības Tiesas statūtu 40. panta ceturto daļu, kas piemērojama Vispārējai tiesai saskaņā ar minēto statūtu 53. pantu un Vispārējās tiesas Reglamenta 116. panta 3. punktu, ir jāatgādina, ka Savienības tiesai ir tiesības vērtēt atkarībā no katras lietas apstākļiem, vai pareiza tiesvedība attaisno pamata noraidīšanu pēc būtības, iepriekš nelemjot par tā pieņemamību (Vispārējās tiesas 2005. gada 15. jūnija spriedums lietā T-171/02 *Regione autonoma della Sardegna*/Komisija, II-2123. lpp., 155. punkts).

171 Izskatāmās lietas apstākļos Vispārējā tiesa uzskata, ka procesuālās ekonomijas nolūkā vispirms ir jāizvērtē iebildumu, kurus *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España* izvirzījušas otrā pamata otrās daļas ietvaros, pamatotība, iepriekš nelemjot par to pieņemamību, jo šie iebildumi katrā ziņā un iepriekš izklāstīto iemeslu dēļ ir nepamatoti.

172 *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España* izvirzītie pamati attiecas uz apstrīdētā lēmuma 67.–73. apsvērumā ietvertajiem motīviem, kuros Komisija ir izvērtējusi, vai pastāv pārmērīgas kompensācijas risks, un secinājusi, ka nekas neliecina, ka aprēķinātā gada kompensācija par *RTVE* sabiedriskā pakalpojuma uzdevumu pārsniegs summu, ko var saprātīgi prognozēt attiecībā uz šā pakalpojuma izmaksām, vai ka kompensācija laika gaitā pārsniegs sabiedriskā pakalpojuma neto izmaksas. 71. apsvērumā Komisija ir norādījusi šādi:

"[..] Spānija parādīja, ka budžeta plānošana ir saskaņā ar *RTVE* gada budžetā paredzētajām izmaksām iepriekšējos gados un ka nav iemesla pieņemt, ka varētu tikt gūti jebkādi būtiski izmaksu ietaupījumi tagad vai tuvākajā nākotnē, tikai pateicoties reklāmas pārtraukšanai. *RTVE* joprojām būs jāpiesaista plašs skatītāju loks, un reklāmu pārtraukšana noteiks vajadzību izstrādāt papildu produkcijas, kas būs jāfinansē. Salīdzinājumā ar iepriekšējo gadu skaitļiem (EUR 1177 miljoni 2007. gadā, EUR 1222 miljoni 2008. gadā un EUR 1146 miljoni 2009. gadā), kā arī ņemot vērā produkciju papildu izmaksas (EUR 104 miljoni), kas vajadzīgas, lai aizpildītu reklāmai paredzēto ētera laiku, un pārējos komercieņēmumus (kas aprēķināti tikai EUR 25 miljonu apmērā), robeža EUR 1200 miljonu apmērā budžeta izdevumu plānošanā šķiet piesardzīga un saprātīga summa gada budžetā paredzētajām sabiedriskā pakalpojuma kompensācijas izmaksām. Turklāt sabiedriskās raidorganizācijas faktisko neto izmaksu kompensēšanas princips ir saistīts ar šīs organizācijas aizsardzību pret mainīgiem ieņēmumiem reklāmas tirgū."

173 *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España* izvirza iebildumu par, pirmkārt, LESD 106. panta 2. punkta pārkāpumu un, otrkārt, pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu.

Par iebildumu attiecībā uz LESD 106. panta 2. punkta pārkāpumu

174 *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España* apgalvo, ka Komisija ir pārkāpusi LESD 106. panta 2. punktu, atļaujot *RTVE* finansējuma shēmu bez garantijas par to, ka tā neietver pārmērīgas kompensācijas risku.

175 Pirmkārt, *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España* norāda, ka apstrīdētā lēmuma 71. apsvērumā Komisija nav veikusi pietiekami detalizētu pārbaudi.

176 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka – kā tas ir izklāstīts iepriekš 117. punktā –, lai valsts atbalstu LESD 107. panta izpratnē varētu atzīt par saderīgu ar iekšējo tirgu saskaņā ar LESD 106. panta 2. punktu, uzņēmējs, kuram uzticēts vispārējas tautsaimnieciskas nozīmes pakalpojuma uzdevums, nedrīkst saņemt pārmērīgu kompensāciju.

177 Izskatāmajā lietā *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España* neapstrīd Komisijas konstatējumus, saskaņā ar kuriem *RTVE* ir uzticēts vispārējas tautsaimnieciskas nozīmes pakalpojuma uzdevums ar publiskas varas aktu, kurā ir skaidri definēti vispārējas tautsaimnieciskas nozīmes pakalpojuma pienākumi.

178 Savukārt *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España* uzskata, ka Komisijas konstatējums apstrīdētā lēmuma 73. pantā, saskaņā ar kuru nekas neliecina, ka aprēķinātā gada kompensācija par *RTVE* sabiedriskā pakalpojuma uzdevumu pārsniegs summu, ko var saprātīgi prognozēt attiecībā uz šā pakalpojuma izmaksām, vai ka kompensācija laika gaitā pārsniegs sabiedriskā pakalpojuma neto izmaksas, ir kļūdains tādēļ, ka Komisija nav pietiekami izvērtējusi pārmērīgas kompensācijas risku.

179 Šajā ziņā vispirms ir jākonstatē, ka *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España* apstrīd tikai vienu no *RTVE* finansējuma shēmas paredzētajiem kontroles mehānismiem, lai gan šī shēma paredz veselu virkni kontroles mehānismu, kuru mērķis ir garantēt, ka *RTVE* saņem vienīgi līdzekļus, kas nepieciešami tās uzdevuma izpildei.

180 Šajā kontekstā vispirms ir jānorāda, ka *RTVE* darbības ekonomiskais apmērs ir noteikts, ņemot vērā tai uzticētā sabiedriskā pakalpojuma pienākumus. No Likuma Nr. 8/2009 3. panta 2. punkta izriet, ka *RTVE* darbību nosaka pamatuzdevums, kuru apstiprinājis likumdevējs un kura darbības laiks ir deviņi gadi (skat. Likuma Nr. 17/2006 4. panta 1. punktu), un programmu līgumi, kuros konkretizēts pamatuzdevums, kurus apstiprina valdība un kuru darbības laiks ir trīs gadi (skat. Likuma Nr. 17/2006 4. panta 2. punktu). Šajos aktos ir jābūt ietvertām norādēm par *RTVE* darbības ekonomisko apmēru, kā arī tās ikgadējo pieaugumu; minēto ekonomisko apmēru ir jānosaka, ņemot vērā tai uzticētā sabiedriskā pakalpojuma pienākumus.

181 Tāpat ir jāatgādina, ka *RTVE* finansējuma avoti tiek konverģēti tādējādi, lai izslēgtu pārmērīgu kompensāciju. Kā tas ir izklāstīts iepriekš 6.–9. punktā, *RTVE* tiek finansēta no dažādiem avotiem, kuri ir uzskaitīti Likuma Nr. 8/2009 2. panta 1. punktā. Galvenie avoti, pirmkārt, ir ieņēmumi no trim nodokļu pasākumiem, kas ieviesti vai grozīti ar minētā likuma 4.–6. pantu, un, otrkārt, šī likuma 2. panta 1. punkta a) apakšpunktā minētā ikgadējā kompensācija no Spānijas valsts vispārējā budžeta. Tātad ikgadējās kompensācijas apmēra noteikšana ļauj pielāgot provizorisko ieņēmumu apmēru, kas *RTVE* būs pieejams attiecīgajā gadā. Attiecībā uz ikgadējās kompensācijas apmēru Likuma Nr. 17/2006 33. panta 1. punktā ir paredzēts, ka tas ir jānosaka tā, lai šīs kompensācijas un citu *RTVE* ieņēmumu kopsumma nepārsniegtu sabiedriskā pakalpojuma pienākumu, kas tai ir jāveic attiecīgajā finanšu gadā, izmaksas.

182 Turklāt Likuma Nr. 17/2006, kas grozīts ar Likumu Nr. 8/2009, 33. panta 2. punktā ir paredzēts, ka, ja finanšu gada beigās tiks konstatēts, ka *RTVE* saņemtā kompensācija pārsniedz tīrās izmaksas, kas radušās sabiedriskās apraides pienākumu izpildē attiecīgajā finanšu gadā, un pārsniegums, kas netiks novirzīts rezerves fondā, tiks atskaitīts no summas, kas Spānijas valsts vispārējā budžetā paredzēta nākamajam finanšu gadam.

183 Visbeidzot, *RTVE* finansējuma shēma paredz arī *ex post* kontroles elementus. Kā Komisija to ir norādījusi apstrīdētā lēmuma 72. apsvērumā, *RTVE* finansējuma shēma paredz, pirmkārt, budžeta kontroles mehānismus, ko veido iekšējais audits, Spānijas valsts Revīzijas biroja pārskats un privātu revidentu uzņēmuma veikts ārējais audits, otrkārt, *RTVE* sabiedriskā pakalpojuma uzdevuma izpildes pārskats, ko sagatavo Spānijas Parlaments un Spānijas Audiovizuālā iestāde, un, treškārt, Spānijas Revīzijas palātas pārskats.

184 Protams, iepriekš 180.–183. punktā minētajiem kontroles mehānismiem ir abstrakts raksturs. Tomēr ir jāatgādina, ka Komisija apstrīdētajā lēmumā ir pārbaudījusi atbalsta shēmas saderīgumu. Līdz ar to tā varēja pārbaudīt vienīgi to, vai pastāv pietiekami kontroles mehānismi, lai garantētu, ka kopējais atbalsta apmērs, ko *RTVE* saskaņā ar šo shēmu saņem attiecīgajā finanšu gadā, nepārsniedz tai uzticētā apraides pakalpojuma uzdevuma izpildes neto izmaksas.

185 Ir jākonstatē, ka *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles* neizvirza argumentus, lai konkrēti apstrīdētu iepriekš 180.–183. punktā minētos kontroles mehānismus. Ciktāl tās apgalvo, ka Komisija apstrīdētajā lēmumā nedrīkstēja atsaukties uz saviem agrākajiem lēmumiem par *RTVE* finansējumu, ir jāatgādina, ka tai bija jāveic pastāvošās *RTVE* finansējuma shēmas elementu saderīguma pārbaude tikai daļā, kurā tos bija skāris Likums Nr. 8/2009. Attiecīgi, tā kā ar Likumu Nr. 8/2009 veiktie grozījumi neapdraudēja agrākajā *RTVE* finansējuma shēmā paredzēto kontroles mehānismu efektivitāti, nekas neliedza Komisijai atsaukties uz tās agrāko šo mehānismu analīzi.

186 Otrkārt, konkrētāk runājot par *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España* iebildumiem saistībā ar Komisijas veiktajiem vērtējumiem apstrīdētā lēmuma 71. apsvērumā, pirms vērtēt to, vai Komisijas veiktā kontrole bija nepietiekama, ir jāizvērtē Likuma Nr. 8/2009 3. panta 2. punktā paredzēto līdzekļu EUR 1200 miljonu apmērā funkcija.

187 Attiecībā uz līdzekļu EUR 1200 miljonu apmērā funkciju vispirms ir jāatgādina, ka Komisija nav apstiprinājusi finansējuma shēmu, saskaņā ar kuru *RTVE ir* pieejams budžets līdz šim apmēram. Faktiski, kā tas ir izklāstīts iepriekš 180.–183. punktā, Likumā Nr. 8/2009 ir paredzēti mehānismi, lai nodrošinātu, ka atbalsts *RTVE* atbilst tās sabiedriskā pakalpojuma pienākumu izpildes tīrajām izmaksām. Tātad Likuma Nr. 8/2009 3. panta 2. punktā ir paredzēts absolūtais *RTVE* budžeta ierobežojums EUR 1200 miljonu apmērā, proti, ierobežojums, kas nevar tikt pārsniegts, lai gan *RTVE* budžets varētu būt lielāks, ja vienīgais nozīmīgais kritērijs būtu tās sabiedriskā pakalpojuma pienākumu izpildes izmaksas. Pamatojoties uz šo ierobežojumu, *RTVE* budžets nevar pārsniegt maksimālo EUR 1200 miljonu apmēru, bet tas var būt mazāks gadījumā, kad sabiedriskā pakalpojuma uzdevuma izpildes izmaksas attiecīgajam finanšu gadam ir mazākas.

188 No tā izriet, pirmkārt, ka ir jānoraida *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España* iebildums saistībā ar to, ka *RTVE* izmaksas sabiedriskā pakalpojuma uzdevuma izpildei eventuāli varētu būt mazākas par EUR 1200 miljoniem. Iepriekš 180.–183. punktā paredzētie kontroles mehānismi nodrošina, ka šādā gadījumā atbalsta apmērs attiecīgajam finanšu gadam aptvers tikai neto izmaksas, kas radušās sabiedriskās apraides pienākumu izpildei.

189 Turpinot, attiecībā uz *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España* iebildumiem par nepietiekami blīvo Komisijas kontroli attiecībā uz maksimālo ierobežojumu EUR 1200 miljonu apmērā, ir jāatgādina, ka dalībvalstīm ir plaša novērtējuma brīvība attiecībā uz kompensācijas par sabiedriskās apraides pakalpojuma izpildi noteikšanu un ka attiecībā uz kompensācijas par sabiedriskās

apraides pienākumu samērīgumu Komisijas kontrole ir ierobežota, un Vispārējās tiesas kontrole pār Komisijas lēmumu ir vēl ierobežotāka (skat. iepriekš 126.–128. punktu). Tātad Vispārējās tiesas kontrole ietver vienīgi pārbaudi, vai Komisija nav pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā.

190 Izskatāmajā lietā ne ar vienu no *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España* izvirzītajiem argumentiem nevar pierādīt, ka apstrīdētā lēmuma 71. apsvērumā izklāstītajos apsvērumos, saskaņā ar kuriem robeža EUR 1200 miljonu apmērā šķiet piesardzīga, ir pieļauta acīmredzama kļūda vērtējumā.

191 Pirmkārt, kā Komisija ir norādījusi apstrīdētā lēmuma 71. apsvērumā, EUR 1200 miljonu apmērs atbilst vidējam budžetam, kas ir *RTVE* rīcībā jauktā finansējuma shēmas ietvaros.

192 Otrkārt, no apstrīdētā lēmuma 71. apsvēruma izriet, ka Komisija, pirmkārt, ir ņēmusi vērā papildu izmaksas EUR 104 miljonu apmērā, kas vajadzīgas, lai aizpildītu reklāmai paredzēto ētera laiku, un izmaksas, ko rada sabiedriskā pakalpojuma papildu pienākumu, kas *RTVE* noteikti saskaņā ar Likumu Nr. 8/2009, izpilde programmu veidošanas jomā, un, otrkārt, ir uzsvērusi, ka nekas nevar likt domāt, ka reklāmu pārtraukšana var izraisīt būtisku *RTVE* faktisko izmaksu samazināšanu.

193 Pretēji tam, ko apgalvo *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España*, šie apsvērumi nav acīmredzami kļūdaini. Faktiski nav pieredzes, ka *RTVE* radušās sabiedriskā pakalpojuma uzdevuma izpildes izmaksas būtu bijušas ievērojami mazākas nekā izmaksas, kas tai bija radušās, darbojoties saskaņā ar Likumu Nr. 17/2006. Protams, apstrīdētā lēmuma 59. apsvērumā Komisija ir konstatējusi, ka *RTVE* izslēgšanas no reklāmas tirgus fakts var veicināt sabiedriskā pakalpojuma uzdevuma pastiprināšanu, padarot programmu veidošanu mazāk atkarīgu no komerciāliem apsvērumiem un komercieņēmumu svārstībām. Tomēr, pretēji tam, ko apgalvo *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España*, tas fakts vien, ka *RTVE* ir kļuvusi par raidorganizāciju, kas vairs nav pakļauta komerciālam spiedienam saistībā ar piedalīšanos reklāmas tirgū, neļauj izdarīt secinājumu, ka tā varēja piedāvāt atšķirīgas programmas, kas tai ļautu darboties ar būtiski mazākām izmaksām. LESD 106. panta 2. punkts pieļauj, ka dalībvalsts veido plašu sabiedriskās apraides uzdevuma definīciju, kas ļauj sabiedriskajai raidorganizācijai piedāvāt līdzsvarotas un daudzveidīgas programmas, vienlaikus saglabājot noteiktu auditorijas līmeni (iepriekš 130. punkta minētais spriedums lietā *SIC*/Komisija, 201. punkts).

194 Treškārt, pretēji tam, ko apgalvo *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España*, Komisija nav pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, papildus neizvērtējot, vai pārejai uz gandrīz vienīgi valsts finansētu shēmu un sabiedriskā pakalpojuma pienākumu grozījumiem varēja būt ietekme uz izmaksām, kas radušās *RTVE*. Ņemot vērā faktu, ka Likuma Nr. 8/2009 3. panta 2. punktā paredzētais līdzekļu apmērs EUR 1200 miljoni ir vienīgi maksimālais ierobežojums *RTVE* budžetam un ka iepriekš 180.–183. punktā izklāstītie mehānismi garantē, ka atbalsta *RTVE* apmērs nepārsniedz tās sabiedriskā pakalpojuma pienākumu izpildes neto izmaksas, Komisijai nebija jāveic detalizētāks izvērtējums.

195 Ceturtkārt, ciktāl *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España* apgalvo, ka Komisijai esot bijis jāreaģē uz atsevišķu valsts kompetento iestāžu apsvērumiem, ir jākonstatē, ka apstrīdētā lēmuma 69. apsvērumā Komisija pati ir paudusi šaubas attiecībā uz pasākuma samērīgumu, tomēr pēc veiktā izvērtējuma ir secinājusi, ka nepastāv pārmērīgas kompensācijas risks. Katrā ziņā fakts, ka tā nav detalizēti izvērtējusi visus valsts kompetento administratīvo iestāžu kritiskos apsvērumus attiecībā uz likumprojektu pats par sevi nevar pierādīt tās pieļautu acīmredzamu kļūdu vērtējumā, it īpaši, ja runa ir par jomu, kurā dalībvalstīm ir plaša rīcības brīvība un Komisijas kontrole ir ierobežota.

196 Tādējādi *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España* nav pierādījušas, ka Komisijas konstatējumā, kas ietverts apstrīdētā lēmuma 71. apsvērumā, saskaņā ar kuru EUR 1200 miljonu robeža šķiet piesardzīga, ir pieļauta acīmredzama kļūda vērtējumā.

197 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, ir jānoraida iebildums saistībā ar pietiekami detalizētas *ex ante* kontroles neesamību.

Par iebildumu saistībā ar pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu

198 *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España* apgalvo, ka Komisija ir pārkāpusi pienākumu norādīt pamatojumu LESD 296. panta izpratnē. Tā neesot pietiekami pamatojusi konstatējumu, saskaņā ar kuru nav pārmērīgas kompensācijas riska.

199 Šajā kontekstā ir jāatgādina, ka LESD 296. pantā prasītais pamatojums ir jāpielāgo attiecīgā tiesību akta raksturam un tajā skaidri un nepārprotami ir jānorāda iestādes, kas ir izdevusi tiesību aktu, argumentācija, lai ieinteresētās personas varētu uzzināt veiktā pasākuma pamatojumu un lai kompetentā tiesa varētu veikt tās kontroli. Prasība norādīt pamatojumu ir izvērtējama, ievērojot attiecīgās lietas apstākļus, it īpaši attiecīgā akta saturu, izvirzīto argumentu būtību un interesi saņemt paskaidrojumus, kas var būt akta adresātiem vai citām personām, kuras tas skar tieši un individuāli. Netiek prasīts, lai pamatojumā tiktu norādīti visi atbilstošie faktiskie un tiesiskie apstākļi, jo jautājums par to, vai tiesību akta pamatojums atbilst LESD 296. panta prasībām, ir jāizvērtē, ņemot vērā ne tikai tā tekstu, bet arī tā kontekstu, kā arī visas tās tiesību normas, kuras regulē attiecīgo jomu (skat. Vispārējās tiesas 2009. gada 1. jūlija spriedumu apvienotajās lietās no T-81/07 līdz T-83/07 *KG Holding* u.c./Komisija, Krājums, II-2411. lpp., 61. punkts un tajā minētā judikatūra).

200 Izskatāmajā lietā apstrīdētā lēmuma pamatojums bija pietiekams.

201 Vispirms, pretēji tam, ko apgalvo *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España*, nav tā, ka apstrīdētā lēmuma pamatojums, uz kuru Komisija ir balstījusi savu secinājumu, saskaņā ar kuru nepastāv pārmērīgas kompensācijas risks, ir norādīts tikai apstrīdētā lēmuma 71. apsvērumā. Faktiski minētā lēmuma 67.–73. apsvērumā Komisija arī ir veikusi atsauces uz iepriekš 180.–183. punktā minētajiem kontroles mehānismiem. Šajā kontekstā tāpat ir jānorāda, ka šī lēmuma 14., 16. un 17. apsvērumā Komisija arī ir veikusi atsauces uz šiem mehānismiem.

202 Turpinot, attiecībā uz *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España* iebildumu saistībā ar dažu no šiem apsvērumiem abstrakto raksturu, pietiek atgādināt, ka no apstrīdētā lēmuma skaidri izriet, ka Komisija ir vienīgi apstiprinājusi atbalsta shēmu, kas ļauj *RTVE* gūt labumu no atbalsta, kas atbilst tās sabiedriskā pakalpojuma pienākumu izpildes neto izmaksām un ka tā nav lēmusi par atbalsta EUR 1200 miljonu apmērā saderīgumu.

203 Turklāt, tā kā *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España* apgalvo, ka Komisijai esot bijis jāreaģē uz atsevišķu valsts kompetento iestāžu apsvērumiem, ir jākonstatē, ka tā ir pietiekami pamatojusi lēmumu, ja tajā skaidri un nepārprotami norādīta tās argumentācija, lai ļautu ieinteresētajam personām uzzināt pieņemtā pasākuma pamatojumu un kompetentajai tiesas veikt tās kontroli, bet netiek prasīts, lai pamatojumā tiktu norādīti visi atbilstošie faktiskie un tiesiskie apstākļi. Tātad Komisijai, pēc tam, kad tā apstrīdētā lēmuma 67.–76. apsvērumā bija minējusi iemeslus, kuru dēļ pasākums ir samērīgs, nebija precīzi jāatbild uz visiem valsts kompetento administratīvo iestāžu kritiskajiem apsvērumiem attiecība uz likumprojektu. Vēl jo vairāk tas tā ir jomā, kurā dalībvalstīm ir plaša novērtējuma brīvība un kurā līdz ar to Komisijas kontrole ir ierobežota.

204 Tādējādi arī šis iebildums ir jānoraida.

205 Attiecīgi ir arī jānoraida pārējie iebildumi, kurus *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España* izvirzījušas saistībā ar otro prasības pamatu.

206 No tā izriet, ka prasības pamats saistībā ar LESD 106. panta 2. punkta pārkāpumu, kā arī iebildumi, kurus *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España* izvirzījušas saistībā ar otro prasības pamatu, ir jānoraida pilnībā.

3. *Par pārējiem prasības pamatiem, kurus izvirzījušas* Telefónica de España *un* Telefónica Móviles España

207 *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España* izvirza divus papildu pamatus.

208 Pirmkārt, *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España* apgalvo, ka Komisija ir pārkāpusi viņu procesuālās tiesības, kuras garantē LESD 108. panta 2. punkts, savā lēmumā par oficiālās izmeklēšanas uzsākšanu konstatējot, ka trīs ar Likumu Nr. 8/2009 ieviestie vai grozītie nodokļu pasākumi ir nošķirami no pastāvošās atbalsta shēmas, lai gan šajā ziņā esot bijušas šaubas.

209 Otrkārt, *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España* apgalvo, ka Komisija ir pārkāpusi LESD 108. pantu, apstrīdētā lēmuma 53. apsvērumā konstatējot, ka trīs ar Likumu Nr. 8/2009 ieviestie vai grozītie nodokļu pasākumi ir nošķirami no aktuālās *RTVE* finansējuma shēmas.

210 Savukārt Komisija uzskata, ka šie pamati ir jānoraida kā nepieņemamai un katrā ziņā kā nepamatoti.

211 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas statūtu 40. panta ceturto daļu, kas Vispārējai tiesai ir piemērojama saskaņā ar minēto statūtu 53. pantu, pieteikumā par iestāšanos lietā iekļautie argumenti drīkst tikai atbalstīt vienas puses prasījumu. Saskaņā ar Reglamenta 116. panta 3. punktu personai, kas iestājusies lietā, ir jāpieņem lieta tāda, kāda tā ir iestāšanās laikā. Saskaņā ar judikatūru šīs normas pieļauj, ka persona, kas iestājusies lietā, norāda argumentus, kas atšķiras no puses, kuru tā atbalsta, argumentiem, ar nosacījumu, ka tie negroza strīda robežas un ka iestāšanās lietā pastāvīgi ir vērsta uz šīs puses prasījumu atbalstu (Tiesas 1961. gada 23. februāra spriedums lietā 30/59 *De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg*/Augstā iestāde, *Recueil*, 1. lpp., 37. punkts).

212 Izskatāmajā lietā strīda, kas radies starp prasītāju un Komisiju, priekšmets ir apstrīdētā lēmuma atcelšana. Šī strīda robežas ietver trīs prasītājas izvirzītos pamatus saistībā ar, pirmkārt, kļūdu attiecībā uz atbalsta jēdzienu daļā par trīs ar Likumu Nr. 8/2009 ieviesto vai grozīto nodokļu pasākumu nošķiramību, otrkārt, LESD 49. un 64. panta pārkāpumu un, treškārt, LESD 106. panta 2. punkta pārkāpumu.

213 Turpretim ne prasības pieteikumā, ne iebildumu rakstā nav izvērsti argumenti attiecībā uz procesuālo tiesību, kuras garantē LESD 108. panta 2. punkts, eventuālo pārkāpumu vai attiecībā uz jauna atbalsta jēdzienu LESD 108. panta un Padomes 1999. gada 22. marta Regulas (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus [LESD 108.] panta piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.), 1. panta c) punkta izpratnē. Šie apgalvotie pārkāpumi pirmo reizi tika norādīti iestāšanās rakstā.

214 No tā izriet, ka divi papildu pamati, kurus izvirzījušas *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España*, nav saistīti ar strīda priekšmetu, kādu to ir definējušas puses, un līdz ar to groza šī strīda robežas. Šis pamats tātad ir noraidāms kā nepamatots.

215 Neviens no *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España* izvirzītajiem argumentiem nevar atspēkot šo secinājumu.

216 Pirmkārt, ciktāl personas, kas iestājušās lietā, atsaucas uz Tiesas 1998. gada 19. novembra spriedumu lietā C-150/94 Apvienotā Karaliste/Padome (*Recueil*, I-7235. lpp.), ir jākonstatē, ka šajā spriedumā Tiesa ir norādījusi, ka arguments, kuru bija izvirzījusi persona, kas iestājusies lietā, un kura pieņemamība šajā lietā tika apstrīdēta, attiecās uz puses izvirzīto pamatu un bija domāts, lai atbalstītu tās sniegtos apsvērumus. Kā tas ir izklāstīts iepriekš 212.–214. punktā, šajā lietā tas tā nav.

217 Otrkārt, *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España* atsaucas uz Tiesas 2010. gada 8. jūlija spriedumu lietā C-334/08 Komisija/Itālija (Krājums, I-6869. lpp.). Ir tiesa, ka šajā spriedumā Tiesa ir konstatējusi, ka pamats, kuru nav izvirzījusi puse, ko atbalsta persona, kas iestājusies lietā, bet vienīgi šī persona, ir pieņemams. Tomēr runa bija par aizstāvības pamatu, kas tika izvirzīts tiesvedībā par

pienākumu neizpildi saskaņā ar LESD 260. pantu. Proti, tiesvedībā par pienākumu neizpildi Tiesai ir jāizdara visi nepieciešami konstatējumi, lai secinātu, ka attiecīgā dalībvalsts nav izpildījusi tās pienākumus. Līdz ar to aizstāvības pamats, kas ietver faktiskos vai tiesiskos apstākļus, kurus Komisijai ir jāpārbauda, veicot savu vērtējumu, nevar grozīt strīda robežas. Turpretim izskatāmajā lietā *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España* ir iestājušās tiesvedībā par tiesību akta atcelšanu, kuras robežas it īpaši nosaka prasītājas izvirzītie pamati.

218 Līdz ar to abi papildu pamati, kurus izvirzījušas *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España*, ir jānoraida kā nepieņemami.

219 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, prasība ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

220 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs, un atbilstoši tā paša reglamenta 87. panta 4. punkta pirmajai daļai dalībvalstis, kas iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

221 Attiecībā uz pamatlietu visi prasītājas prasījumi ir noraidīti un Komisija un *RTVE* ir lūgušas piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus. Līdz ar to prasītājai ir jāpiespriež segt savus tiesāšanās izdevumus, kā arī atlīdzināt *RTVE* un Komisijas tiesāšanās izdevumus, izņemot tos, kuri Komisijai radušies saistībā ar iestāšanos lietā. Tā kā visi *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España* prasījumi ir noraidīti, tām ir jāpiespriež segt savus tiesāšanās izdevumus un solidāri atlīdzināt Komisijai radušos tiesāšanās izdevumus saistībā ar to iestāšanos lietā saskaņā ar Komisijas prasījumiem. Spānijas Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

222 Attiecībā uz pagaidu noregulējuma procedūru visi prasītājas prasījumi ir noraidīti. Līdz ar to tai ir jāpiespriež segt savus tiesāšanās izdevumus, kā arī atlīdzināt Komisijas tiesāšanās izdevumus saskaņā ar tās prasījumiem. Spānijas Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (trešā palāta)

nospriež:

1) prasību noraidīt;

2) *DTS Distribuidora de Televisión Digital, SA* sedz savus tiesāšanās izdevumus, tostarp tos, kas saistīti ar pagaidu noregulējuma procedūru, atlīdzina *Corporación de Radio y Televisión Española, SA* (*RTVE*) tiesāšanās izdevumus, tostarp tos, kas saistīti ar pagaidu noregulējuma procedūru, kā arī atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus, tostarp tos, kas saistīti ar pagaidu noregulējuma procedūru, izņemot tos tiesāšanās izdevumus, kas Eiropas Komisijai radušies saistībā ar *Telefónica de España, SA* un *Telefónica Móviles España, SA* iestāšanos lietā;

3) *Telefónica de España* un *Telefónica Móviles España* sedz savus tiesāšanās izdevumus un solidāri atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus saistībā to iestāšanos lietā;

4) Spānijas Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus, tostarp saistībā ar pagaidu noregulējuma procedūru.

Czúcz Labucka Gratsias

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2014. gada 11. jūlijā.

[Paraksti]

Satura rādītājs

Tiesvedības priekšvēsture un apstrīdētais lēmums 2

Tiesvedība Vispārējā tiesā 4

Juridiskais pamatojums 5

1. Par prasības pieņemamību 5

2. Par lietas būtību 6

Par pirmo prasības pamatu – atbalsta jēdziena LESD 107. panta izpratnē pārkāpumu saistībā ar trīs ar Likumu Nr. 8/2009 ieviesto vai grozīto nodokļu pasākumu nošķiramību 6

Par [pirmā prasības pamata] pirmo daļu – pietiekamu saiknes starp trim nodokļu pasākumiem un atbalsta elementiem neņemšanu vērā 7

– Par nosacījumiem, kuriem ir jābūt izpildītiem, lai atbalsta finansējuma veidu varētu uzskatīt par tādu, kas veido neatņemamu atbalsta daļu 8

– Par nosacījumu piemērošanu 9

Par [pirmā prasības pamata] otro daļu – saikni starp nodokļu pasākumiem un RTVE konkurences priekšrocībām 12

Par [pirmā prasības pamata] trešo daļu – Komisijas pretrunīgo pieeju 14

1. Par trešo prasības pamatu – LESD 49. un 63. panta pārkāpumu 14

2. Par otro prasības pamatu – LESD 106. panta 2. punkta pārkāpumu 15

a) Par [otrā prasības pamata] pirmo daļu – RTVE pret konkurenci vērstas darbības risku 16

b) Par [otrā prasības pamata] otro daļu – tirdzniecības ietekmēšanu vai pasliktināšanu tiktāl, lai kaitētu Savienības interesēm 19

c) Par citiem Telefónica de España un Telefónica Móviles España iebildumiem, kas izvirzīti otrā prasības pamata ietvaros 21

Par iebildumu attiecībā uz LESD 106. panta 2. punkta pārkāpumu 22

Par iebildumu saistībā ar pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu 25

3. Par pārējiem prasības pamatiem, kurus izvirzījušas Telefónica de Espańa un Telefónica Móviles Espańa 26

Par tiesāšanās izdevumiem 27